Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oversatte af Frederik Hammerich.
Titel | Title:	Amerikanske Smaafortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Næstved : Kbh. : Kihls Bogtrykkeri, 1897-1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58.-20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 00322 3

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

AMERIKANSKE SMAAFOR= TÆLLINGER

AMERIKANSKE SMAAFORTÆLLINGER

OVERSATTE AF FREDERIK HAMMERICH

ANDEN SAMLING

KØBENHAVN
EMIL AARSLEFFS FORLAG
KIHLS BOGTRYKKERI
1898

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HENRY JAMES

FIRE MØDER

Jeg saa hende kun fire Gange, men jeg mindes dem tydeligt; hun gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg fandt hende yderst nydelig og yderst interessant — et henrivende Eksemplar af en Type. Jeg er grumme bedrøvet over at høre om hendes Død og — alligevel, naar jeg tænker paa det, hvorfor skulde jeg være bedrøvet? Den sidste Gang jeg saa hende, var hun saa vist ikke — — Men jeg vil beskrive alle vore Møder i Rækkefølge.

I.

Det første fandt Sted paa Landet ved et lille Teselskab en snehvid Vinteraften. Det maa have været saadan noget som sytten Aar siden. Min Ven Latouche, som skulde tilbringe Julen hos sin Moder, havde overtalt mig til at gøre ham Følge, og den gode Dame havde

til vor Ære givet den Underholdning, hvorom jeg taler. For mig var det virkelig interessant; jeg havde aldrig været i Dybderne af Ny England paa den Aarstid. Det havde sneet hele Dagen, og Driverne vare knæhøje. Det undrede mig, hvorledes Damerne kunde bane sig Vej til Huset; men jeg opdagede, at man i Grimwinter mente, at en Conversazione med to Herrer fra New York som Attraction nok var en Anstrængelse værd.

Mrs. Latouche spurgte mig i Løbet af Aftenen, om jeg „ikke havde Lyst" til at forevise Fotografierne for nogle af de unge Damer. Fotografierne vare i et Par store Mapper og vare blevne bragte hjem af hendes Søn, der lige som jeg nylig var kommet hjem fra Evropa. Jeg saa mig omkring og blev slaaet af den Kendsgerning, at de fleste af de unge Damer i deres Kavallerer havde en Genstand af betydelig mere Interesse end selv det mest levende Solbillede. Men der var en Skikkelse, som stod alene ved Kaminen og saa sig omkring i Værelset med et lille, venligt Smil, som af en eller anden Grund syntes at kontrastere med hendes Ensomhed. Jeg saa paa hende et Øjeblik og sagde saa: „Jeg vilde synes om at vise dem til den unge Dame der."

„Ja vist," sagde Mrs. Latouche, „hun er

netop den rette. Hun bryder sig ikke om at kokettere; jeg vil sige det til hende."

Jeg svarede, at hvis hun ikke brød sig om at kokettere, var hun maaske netop ikke den rette; men Mrs. Latouche var allerede gaaet over for at foreslaa hende Fotografierne.

„Hun er henrykt," sagde hun, idet hun kom tilbage. „Hun er netop den rette, saa stille og begavet." Og saa fortalte hun mig, at den unge Dames Navn var Miss Caroline Spencer, og dermed præsenterede hun mig.

Miss Caroline Spencer var just ingen Skønhed, men hun var en henrivende lille Skikkelse. Hun maa have været nær ved de tredive, men hun var skabt næsten som en lille Pige og havde en Teint som et Barns. Hun havde et nydeligt Hoved, og hendes Haar var arrangeret saa nær som muligt lige som Haaret paa en græsk Statue, skønt det var tvivlsomt, om hun nogen Sinde havde set en græsk Statue. Hun var „kunstnerisk", antager jeg, saa vidt som Grimwinter tillod saadanne Tendenser. Hun havde blide, forbavsede Øjne og tynde Læber med nydelige Tænder. Om Halsen havde hun, hvad Damerne kalde en „Ruche", tror jeg, fæstet med en ganske lille, lyserød Koralnaal, og i Haanden havde hun en Vifte af flettet Straa og prydet med lyse-

røde Baand. Hun havde en lille, tarvelig, sort Silkekjole paa. Hun talte med en Slags blid Præcision og viste sine hvide Tænder mellem de tynde, men udtryksfulde Læber, og hun lod til at være henrykt, næsten en Smule ophidset ved Udsigten til min Forevisning. Denne gik helt glat, efter at jeg havde flyttet Mapperne ud af deres Krog og stillet et Par Stole nær en Lampe. Fotografierne var for det meste Ting, jeg kendte — store Vuer fra Schweitz, Italien og Spanien, Landskaber, Kopier af berømte Bygninger, Billeder og Statuer. Jeg sagde, hvad jeg kunde, om dem, og min Dame saa paa dem, efterhaanden som jeg holdt dem op, og sad ganske stille med sin Straavifte mod Underlæben. Undertiden, naar jeg lagde et af Billederne ned, sagde hun ganske sagte: „Har De set det Sted?“ Jeg svarede i Reglen, at jeg havde set det adskillige Gange (jeg havde rejst en hel Del), og saa mærkede jeg, at hun skottede til mig med sine kønne Øjne. Jeg havde spurgt hende til at begynde med, om hun havde været i Evropa; hertil svarede hun: „Nej, nej, nej!“ med en lille hurtig fortrolig Hvisken. Men efter det sagde hun saa lidt, skønt hun aldrig tog Øjnene fra Fotografierne, at jeg var bange for, at hun kedede sig. Følgelig foreslog jeg, da vi havde set den ene

Mappe, at vi skulde holde op, hvis hun syntes saa. Jeg mærkede, at hun ikke kedede sig, men jeg kunde ikke rigtig forstaa hendes Tilbageholdenhed. Jeg vendte mig om for at se paa hende og saa, at der var en svag Rødme i begge hendes Kinder. Hun sad og bevægede sin lille Vifte frem og tilbage. I Stedet for at se paa mig rettede hun Øjnene paa den anden Mappe, som stod op ad Bordet.

„Vil De ikke vise mig den?“ spurgte hun med en lille Skælven i sin Stemme. Jeg kunde næsten have troet, at hun var bevæget.

„Med Fornøjelse,“ sagde jeg, „hvis De ikke er træt.“

„Nej, jeg er ikke træt,“ sagde hun. „Jeg synes om det — jeg elsker det.“

Og da jeg tog den anden Mappe frem, lagde hun sin Haand paa den og gned den blidt.

„Og har De ogsaa været her?“ spurgte hun.

Da jeg aabnede Mappen, viste det sig, at jeg havde været der. Et af de første Fotografier var et stort Billede af Chillon-Slottet ved Genfersøen.

„Her,“ sagde jeg. „har jeg været mange Gange. Er det ikke skønt?“ Og jeg pegede paa den fuldstændige Afspejling af de vilde Klipper og de spidse Taarne i det klare, stille

Vand. Hun sagde ikke: „Henrivende!“ og skubbede det til Side for at se det næste Billede. Hun saa paa det en Stund, saa spurgte hun, om det ikke var der, at Bonivard, som Byron skrev om, sad fangen. Jeg bekræftede det og prøvede paa at citere nogle af Byrons Vers, men dette Forsøg lykkedes kun ufuldstændigt.

Hun viftede sig et Øjeblik og gentog saa Versene med en blød, flad, men alligevel behagelig Stemme. Da hun var færdig, var hun rød i Hovedet. Jeg komplimenterede hende og fortalte hende, at hun var fuldstændig udrustet til at besøge Schweitz og Italien. Hun skottede igen til mig for at se, om jeg var alvorlig, og jeg tilføjede, at hvis hun ønskede at genkende Byrons Beskrivelser, maatte hun skynde sig med at rejse. Evropa var i Færd med at blive slemt af-byroniseret.

„Hvor snart maa jeg rejse?“ spurgte hun.

„Aa, jeg vil give Dem ti Aar.“

„Jeg tænker, jeg kan rejse inden ti Aar,“ svarede hun helt alvorlig.

„Godt,“ sagde jeg, „De vil nyde det umaadeligt; De vil finde det yderst henrivende.“ Og netop da fandt jeg tilfældigvis et Fotografi af en eller anden Krog i en fremmed By, som jeg havde elsket, og som vakte kære Minder.

Jeg talte, antager jeg, med en vis Veltalenhed; min Dame sad aandeløs og lyttede.

„Har De været meget længe i fremmede Lande?“ spurgte hun nogen Tid efter, at jeg havde standset.

„Mange Aar,“ sagde jeg.

„Og har De rejst omkring over alt?“

„Jeg har rejst en hel Del. Jeg holder meget af det og har lykkeligvis været i Stand dertil.“

Igen gav hun mig det Blik fra Siden. „Og De kender de fremmede Sprog?“

„Paa en Maade.“

„Er det svært at tale dem?“

„Jeg tror ikke, De vilde finde det svært,“ svarede jeg galant.

„Aa, jeg vilde ikke bryde mig om at tale — jeg vilde bare sidde og lytte,“ sagde hun. Saa tilføjede hun efter en Pavse: „Man siger, det franske Teater er saa storartet.“

„Det er det bedste i Verden.“

„Gik De der meget ofte.“

„Da jeg først var i Paris, gik jeg der hver Aften.“

„Hver Aften!“ Og hun aabnede sine kønne Øjne vidt op. „Det er for mig —“ og hun tøvede et Øjeblik — „helt vidunderligt.“

Et Par Minuter efter spurgte hun: „Hvilket Land foretrækker De?“

„Der er et Land, som jeg foretrækker frem for alle andre. Jeg tror, De vilde gøre det samme.“

Hun saa paa mig et Øjeblik, og saa sagde hun stille: „Italien?“

„Italien,“ svarede jeg lige saa stille; et Øjeblik saa vi paa hinanden. Hun saa saa sød ud, som om jeg, i Stedet for at vise hende Fotografier, havde siddet og gjort Kur til hende. For at forøge Ligheden saa hun bort og rødmede. Der blev en Pavse, som hun tilsidst brød, idet hun sagde:

„Det er det Land, som jeg — i Særdeleshed — har tænkt paa at besøge.“

„Aa, det er Landet — det er Landet,“ sagde jeg.

Hun saa i Tavshed paa to eller tre Fotografier. „De sige, det er ikke saa dyrt.“

„Som visse andre Lande? Ja, det er ikke den mindste af dets Charmer.“

„Men det er altsammen grumme dyrt, ikke sandt?“

„Evropa, mener De?“

„At komme der og rejse omkring. Det har været min Ulykke. Jeg har grumme faa Penge. Jeg giver Timer,“ sagde Miss Spencer.

„Selvfølgelig maa man have Penge," sagde jeg, „men man kan slaa sig igennnem med meget lidt."

„Jeg tror, jeg kunde slaa mig igennem. Jeg har sparet lidt sammen, og jeg er altid ved at forøge det. Det er altsammen for det." Hun tav et Øjeblik, og saa vedblev hun med en Slags undertrykt Iver, som om det var en sjælden, men muligvis uren Tilfredsstillelse at fortælle mig denne Historie. „Men det har ikke alene været Pengene, det har været alt. Alt har været imod det. Jeg har ventet og ventet. Det har været et rent Luftkastel. Jeg er næsten bange for at tale om det. To eller tre Gange har det været lidt nærmere, og saa har jeg talt om det, og det er smeltet bort. Jeg har talt for meget om det," sagde hun hyklerisk, for jeg saa nu, at saadan at tale om det var en lille, skælvende Ekstase. „Der er en Dame, som er en af mine gode Veninder; hun bryder sig ikke om at rejse; jeg taler altid om det med hende, jeg trætter hende frygteligt. Hun sagde en Gang, at hun ikke vidste, hvad jeg skulde blive til. Jeg vilde blive gal, hvis jeg ikke kom til Evropa, og jeg vilde ganske sikkert blive gal, hvis jeg kom der."

„Naa," sagde jeg, „De er ikke kommet

af Sted endnu, og De er ikke sindssvag trods det."

Hun saa paa mig et Øjeblik og sagde: „Jeg er ikke saa sikker paa det. Jeg tænker ikke paa andet. Jeg tænker altid paa det. Det forhindrer mig i at tænke paa Ting, som ligge nærmere — Ting, som jeg burde tage mig af. Det er en Slags Sindssyge."

„Kuren for det er at rejse," sagde jeg.

„Jeg har en Tro paa, at jeg skal komme af Sted. Jeg har en Fætter i Evropa," meddelte hun.

Vi saa paa nogle flere Fotografier, og jeg spurgte hende, om hun altid havde levet i Grimwinter.

„Aa, nej," sagde Miss Spencer. „Jeg var en Gang treogtyve Maaneder i Boston."

Jeg svarede spøgende, at i saa Fald vilde fremmede Lande rimeligvis blive en Skuffelse for hende; men det lykkedes mig slet ikke at skræmme hende.

„Jeg véd bedre Besked om dem, end De maaske tror," sagde hun med sit sky, nette, lille Smil. „Jeg mener gennem Læsning. Jeg har læst en hel Del. Jeg har ikke alene læst Byron, jeg har studeret Historie og Rejsebøger. Jeg véd, jeg vil synes om det!"

„Jeg forstaar Deres Tilfælde," svarede jeg.

„De har den medfødte amerikanske Passion — Passionen for det maleriske. Hos os, tror jeg, det ligger i Blodet — forud for Erfaringen. Erfaringen kommer og bare viser os noget, vi have drømt om."

„Jeg tror, det er aldeles rigtigt," sagde Caroline Spencer. „Jeg har drømt om det alt sammen; jeg vil kunne kende det alt sammen!"

„Jeg er bange for, De har spildt en Masse Tid."

„Aa, ja, det har været min store Synd."

Folk omkring os begyndte at spredes; de var ved at tage Afsked. Hun stod op og rakte mig Haanden, frygtsomt, men med en sælsom Glans i Øjnene.

„Jeg er paa Tilbagevejen derover," sagde jeg, idet jeg gav hende Haanden. „Jeg glæder mig til at se Dem."

„Jeg skal fortælle Dem," svarede hun, „om jeg er skuffet."

Og hun gik sin Vej; hun saa ud til at være lidt bevæget, og hun fingrede sin lille Straavifte.

II.

Et Par Maaneder efter vendte jeg tilbage til Evropa, og omtrent tre Aar gik. Jeg havde boet i Paris, og henimod Slutningen af Oktober rejste jeg fra denne By til Havre for at tage imod min Søster og hendes Mand, som havde skrevet, at de vilde komme dertil. Da jeg naaede Havre, fandt jeg, at Damperen allerede var kommet; jeg var næsten to Timer forsinket. Jeg gik straks til det Hotel, hvor mine Slægtninge allerede havde installeret sig. Min Søster var gaaet i Seng, udmattet og medtaget af sin Rejse; hun var en grumme daarlig Sømand, og hendes Lidelser havde ved denne Lejlighed været overordentlige. Hun ønskede i Øjeblikket uforstyrret Hvile og var ude af Stand til at se mig mere end fem Minuter, saa vi aftalte at blive i Havre til

næste Dag. Min Svoger, som var urolig over sin Kone, havde ikke Lyst til at forlade hendes Værelse; men hun vilde absolut have, at han skulde gaa en Tur med mig og genvinde sine Landben. Den tidlige Efteraarsdag var lun og yndig, og vor Spaseretur gennem den gamle, franske Havnebys brogede, travle Gader var nok saa interessant. Vi gik langs de solbeskinnede, støjende Kajer og drejede saa om ad en bred, hyggelig Gade, som laa halvt i Sol og halvt i Skygge — en fransk Provinsgade, der saa ud som en gammel Akvarel; høje graa, spidstagede, rødkvistede Huse med mange Etager; grønne Skodder for Vinduerne og gammelt Snitværk over dem; Blomsterpotter paa Balkoner, og hvidkappede Kvinder i aabne Døre. Vi gik i Skyggen, alt dette strakte sig ovre paa Solsiden og dannede et Maleri. Vi saa paa det, som vi slentrede af Sted; saa standsede min Svoger pludseligt — han trykkede min Arm og stod og stirrede. Jeg fulgte hans Blik og saa, at vi vare standsede lige før, vi kom til en Café, hvor adskillige Borde og Bænke vare opstillede paa Fortovet under en Markise. Vinduerne bagved vare aabne; et halvt Dusin Planter stod i Række ved Siden af Døren, og Fortovet var bestrøet med rene Savsmuler. Det var en

pæn, lille, rolig, gammeldags Café; indenfor, i Halvmørket, saa jeg en fed, køn Kone med lyserøde Baand i sin Kappe, som sad og knejsede foran et Spejl og smilede ad en eller anden, som var ude af Syne. Alt dette opdagede jeg imidlertid først senere; hvad jeg først saa, var en Dame, som sad alene udenfor ved et af de smaa Marmorborde. Min Svoger standsede for at se paa hende. Der var et eller andet paa det lille Bord, men hun sad og lænede sig roligt tilbage med foldede Hænder og saa ned ad Gaden bort fra os. Jeg saa hende knapt i Profil, ikke desmindre følte jeg øjeblikkelig, at jeg havde set hende før.

„Den lille Dame fra Damperen!" udbrød min Svoger.

„Var hun paa Eders Damper?" spurgte jeg.

„Fra Morgen til Aften. Hun var aldrig syg. Hun plejede bestandig at sidde ved Skibets Side, med Hænderne korslagte paa denne Maade og med Blikket paa den østlige Horisont.

„Har Du i Sinde at tale til hende?"

„Jeg kender hende ikke. Jeg fik aldrig gjort Bekendtskab med hende. Jeg var for medtaget. Men jeg plejede at sidde og se paa hende og — jeg véd ikke hvorfor — at

blive interesseret i hende. Hun er en kær, lille Yankee Kvinde. Jeg har den Idé, at hun er en Lærerinde paa Ferietur, — som hendes Elever har skudt sammen til."

Hun vendte Ansigtet lidt mere i Profil og saa paa de graa Huse lige over for hende. Saa sagde jeg: „Jeg vil selv tale til hende."

„Det vilde jeg ikke, hun er meget sky," sagde min Svoger.

„Min kære Fyr, jeg kender hende. Jeg viste hende en Gang Fotografier i et Teselskab."

Og jeg gik hen til hende. Hun vendte sig om og saa paa mig, og jeg saa, at det virkelig var Miss Caroline Spencer. Men hun var ikke hurtig til at genkende mig, hun saa forskrækket ud. Jeg skubbede en Stol hen til Bordet og satte mig ned.

„Naa," sagde jeg, „jeg haaber ikke, De er skuffet."

Hun stirrede, rødmede en lille Smule; saa gav hun et lille Hop, som røbede Genkendelse.

„Det var Dem, som viste mig Fotografierne — i Grimwinter."

„Ja, det var mig. Dette træffer sig yderst heldigt, thi det forekommer mig, som om det tilkom mig at give Dem en formel Mod-

tagelse — et officielt Velkommen. Jeg talte saa meget med Dem om Evropa."

„De sagde ikke for meget. Jeg er saa lykkelig," udbrød hun blidt.

Meget lykkelig saa hun ud. Der var intet Tegn paa, at hun var ved at blive ældre; hun var lige saa alvorligt, sømmeligt, beskedent sød som før. Og hvis hun før lignede en tyndstilket, mildtfarvet, puritansk Blomst, kunde man i hendes nuværende Situation alene indbilde sig, at Blomstens fine Duft nu var mindre fremtrædende. Ved Siden af hende sad en gammel Herre og drak Absinth; bag ved hende sad *la dame de comptoir* med de lyserøde Baand og raabte: „Alcibiade! Alcibiade!" til Opvarteren med det lange Forklæde. Jeg fortalte Miss Spencer, at min Ledsager nylig havde været hendes Rejsefælle, og min Svoger kom over og blev præsenteret for hende. Men hun saa paa ham, som om hun aldrig havde set ham før, og jeg mindedes, at han havde fortalt mig, at hendes Øjne altid vare rettede mod den østlige Horisont. Hun havde aabenbart ikke bemærket ham og gjorde ikke fjærneste Forsøg paa at lade, som om hun havde. Jeg blev hos hende foran Cafédøren, og min Svoger gik hjem til Hotellet og sin Hustru. Jeg sagde til Miss Spencer, at dette vort Møde en Time

efter, at hun var landet, virkelig var ganske vidunderligt, men at jeg var henrykt over at være der og modtage hendes første Indtryk.

„Aa, jeg kan ikke sige Dem," sagde hun, „det forekommer mig, som om jeg var i en Drøm. Jeg har siddet her en Time, og jeg har ikke Lyst til at gaa. Alt er saa malerisk. Jeg véd ikke, om Kaffen har beruset mig, den er saa storartet."

„Oprigtig talt," sagde jeg, „hvis De synes saa godt om det stakkels, prosaiske Havre, vil De ingen Begejstring have for de bedre Ting. Spendér ikke al Deres Begejstring den første Dag; husk, det er Deres aandelige Kreditiv. Husk alle de dejlige Steder og Ting, som vente paa Dem. Husk det dejlige Italien!"

„Jeg er ikke bange for at gaa fallit," sagde hun muntert, idet hun stadig saa paa Husene paa den anden Side af Gaden. „Jeg kunde sidde her hele Dagen og sige til mig selv, at jeg er her omsider. Det er saa mørkt og gammelt og forskelligt."

„Apropos," sagde jeg, „hvorledes kommer De til at sidde her? Er De ikke taget ind paa et af Hotellerne?" Thi den gode Samvittighed, hvormed denne fine, kønne Kvinde havde placeret sig i iøjnefaldende Ensomhed paa

Kanten af Fortovet, halvt morede og halvt skræmmede mig.

„Min Fætter bragte mig her hen," svarede hun. „De véd, jeg fortalte Dem, jeg havde en Fætter i Evropa. Han tog imod mig ved Damperen i Morges."

„Det var knap Umagen værd at tage imod Dem, naar han forlod Dem saa hurtigt."

„Aa, han vil bare blive borte en halv Time," sagde Miss Spencer. „Han gik efter mine Penge."

„Hvor er Deres Penge?"

Hun lo let. „Det gør mig helt stolt at fortælle Dem det! Jeg har nogle Veksler."

„Og hvor er Deres Veksler?"

„I min Fætters Lomme."

Denne Erklæring blev afgivet ganske frejdigt, men — jeg kan knap sige hvorfor — den fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mig. I Øjeblikket vilde jeg have været ganske ude af Stand til at give en Grund for den Følelse, thi jeg kendte intet til Miss Spencers Fætter. Siden han var hendes Fætter, var Formodningen til hans Gunst. Men den Tanke, at hendes smaa Midler en halv Time efter hendes Ankomst vare gaaede over i hans Hænder, gjorde mig ilde til Mode.

„Skal han rejse med Dem?" spurgte jeg.

„Kun saa langt som til Paris. Han studerer Kunst i Paris. Jeg skrev til ham, at jeg var paa Vejen hertil, men jeg ventede aldrig, at han vilde tage imod mig ved Skibet. Jeg antog, at han lige netop vilde tage imod mig ved Toget i Paris. Det er meget venligt af ham. Men han *er* meget venlig — og meget begavet."

Jeg følte pludselig en overordentlig Nysgærrighed efter at se denne begavede Fætter, som var Kunstner.

„Gik han til Bankieren?" spurgte jeg.

„Ja, til Bankieren. Han førte mig til et Hotel — saadan et sært, underligt, henrivende, lille Sted, med en Gaard i Midten og et Galleri rundt omkring og en yndig Værtinde med saadan en nydelig pibet Kappe og en Kjole, som sad saa storartet! Og efter en Stund gik vi ud at spadsere hen til Bankieren, for jeg har ingen franske Penge. Men jeg var saa svimmel fra Bevægelsen af Skibet, saa jeg syntes, det var bedst at sidde ned. Han fandt mig denne Plads og gik selv til Bankieren. Jeg skal vente her, til han kommer tilbage."

Det lyder muligvis grumme fantastisk, men det fòr igennem mig, at han aldrig vilde komme tllbage. Jeg slog mig til Ro i min Stol ved Siden af Miss Spencer og bestemte

mig til at afvente Begivenhederne. Hun var overordentlig iagttagende; der var noget rørende i det. Hun lagde Mærke til alt, hvad Færdselen paa Gaden bragte foran os — Særegenheder i Dragt, Façonen paa Vogne, de store normanniske Heste, de fede Præster, de ragede Pudler. Vi talte om disse Ting, og der var noget henrivende i Friskheden af hendes Opfattelse og den Maade, hvorpaa hendes bogfødte Fantasi genkendte alt og ønskede det Velkommen.

„Og naar Deres Fætter kommer tilbage, hvad vil De saa gøre?" spurgte jeg.

Hun tøvede et Øjeblik: „Det véd vi ikke rigtig."

„Naar tager De til Paris? Hvis De tager med Firetoget, kan jeg muligvis have den Fornøjelse at gøre Dem Følgeskab."

„Jeg tror ikke, vi vil gøre det. Min Fætter synes, at jeg helst skulde blive her et Par Dage."

„Ja, saa!" svarede jeg, og i fem Minuter sagde jeg intet mere. Det undrede mig, hvad hendes Fætter, for at bruge et forslidt Udtryk, „havde i Kikkerten". Jeg saa op og ned ad Gaden, men opdagede intet, der saa ud som en begavet amerikansk Kunstner. Til sidst tog jeg mig den Frihed at bemærke, at Havre

næppe var et Sted at vælge som et af de æstetiske Stoppesteder paa en Tur i Evropa. Det var et bekvemt Sted, intet mere; et Gennemgangssted, hvor Gennemgangen skulde være hurtig. Jeg anbefalede hende at tage til Paris med Eftermiddagstoget og i Mellemtiden more sig med at køre ud til den gamle Fæstning ved Mundingen af Havnen — den maleriske, runde Bygning, som bar Frans den I's Navn og saa ud som et lille St. Angelo. (Den er nylig blevet revet ned).

Hun hørte paa mig med megen Interesse, saa, et Øjeblik, saa hun alvorlig ud.

„Min Fætter fortalte mig, at naar han kom tilbage, vilde han have noget vigtigt at sige mig, og at vi ikke kunde gøre noget eller bestemme noget, før jeg havde hørt det. Men jeg vil faa ham til at fortælle mig det i en Fart, og saa vil vi tage ud til den gamle Fæstning. Det haster ikke med at komme til Paris, der er Tid nok."

Hun smilede med sine blidt alvorlige, smaa Læber, da hun sagde disse sidste Ord. Men da jeg betragtede hende opmærksomt, saa jeg lige et Glimt af Bekymring i hendes Øjne.

„Sig mig ikke," sagde jeg, „at den ulykkelige Mand har daarlige Nyheder at fortælle Dem!"

„Jeg aner, de er lidt daarlige, men jeg tror ikke, det er saa meget galt. I hvert Fald maa jeg høre dem."

Jeg saa igen et Øjeblik paa hende. „De kom ikke til Evropa for at høre," sagde jeg. „De kom for at se!" Men nu var jeg vis paa, at hendes Fætter vilde komme tilbage; siden han havde noget ubehageligt at fortælle hende, vilde han sikkert vise sig. Vi sad der en Stund længere, og jeg spurgte hende om hendes Rejseplaner. Hun kunde dem paa Fingerspidserne, og hun ramsede Navnene op med en Slags højtidelig Klarhed. Fra Paris til Dijon og Avignon, fra Avignon til Marseille og Cornice Vejen, derfra til Genua, til Spezia, til Pisa, til Florenze, til Rom. Det var aabenbart aldrig faldet hende ind, at der kunde være den mindste Gene ved at rejse alene, og siden hun ikke var forsynet med en Rejsefælle, afholdt jeg mig selvfølgelig samvittighedsfuldt fra at forstyrre hendes trygge Følelse.

Omsider kom hendes Fætter tilbage. Jeg saa ham dreje ud fra en Sidegade imod os, og i det Øjeblik, mine Øjne hvilede paa ham, følte jeg, at dette var den begavede, amerikanske Kunstner. Han havde blød en Filthat paa og en rusten, sort Fløjls Jakke, saadan, som jeg ofte havde set dem i Rue Bonaparte. Hans

Skjortekrave aabenbarede en lang Hals, som paa Afstand ikke var synderlig statueagtig. Han var høj og mager, havde rødt Haar og Fregner. Saa meget havde jeg Tid til at observere, mens han nærmede sig Caféen og stirrede paa mig med naturlig Forbavselse under sin skyggefulde Hovedbedækning. Da han kom hen til os, præsenterede jeg mig selv som en gammel Bekendt af Miss Caroline Spencer. Han saa stift paa mig med et Par smaa, røde Øjne, saa gjorde han et højtideligt Buk for mig paa fransk Manér med sin Sombrero.

„De var ikke paa Skibet?“ sagde han.

„Nej, jeg var ikke paa Skibet. Jeg har været i Evropa i de sidste tre Aar.“

Han bukkede højtideligt en Gang til og bad mig med en Haandbevægelse at sætte mig ned igen. Jeg satte mig ned, men det var kun for at iagttage ham et Øjeblik — jeg saa, at det var paa Tiden for mig at vende tilbage til min Søster. Miss Spencers Fætter var en sær Fyr. Naturen havde ikke skabt ham til et Raphaelsk eller Byronisk Kostume, og hans Fløjelsjakke og nøgne Hals var ikke i Harmoni med hans Ansigts Enkeltheder. Hans Haar var studset tæt til Hovedet, og hans Øren vare store og sad daarligt paa samme. Han havde en lapset Holdning og en senti-

mental Hældning, som kontrasterede besynderligt med hans skarpe, sært farvede Øjne. Maaske jeg var forud indtaget, men jeg fandt hans Øjne forræderiske. Han sagde intet i nogen Tid, han støttede Hænderne paa sin Stok og saa op og ned ad Gaden. Saa bemærkede han omsider sagte, idet han langsomt løftede sin Stok og pegede med den: „Det er en pæn lille Bit dér.“ Han holdt Hovedet paa den ene Side, og hans smaa Øjne vare halvt lukkede. Jeg fulgte Retningen af hans Stok; den Genstand, den pegede paa, var en rød Klud, som hang ud af et gammelt Vindu. „Pæn Stump Farve,“ vedblev han, og uden at bevæge Hovedet overførte han sit halvtlukkede Blik paa mig. „Komponerer godt,“ vedblev han. „Vilde gøre sig godt.“ Han talte med en haard, simpel Stemme.

„Jeg ser, De har en hel Del Øje,“ svarede jeg. „Deres Kusine fortæller mig, De studerer Kunst.“ Han blev ved at betragte mig paa samme Maade, og jeg vedblev med forsætlig Høflighed: „Jeg antager, at De er i en af disse store Mænds Atelierer.“

Han blev ved med at se paa mig og sagde stille: „Gérôme.“

„Synes De om det?“ spurgte jeg.

„Forstaar De Fransk?“

„Visse Slags," svarede jeg.

Han holdt sine smaa Øjne rettede paa mig; saa sagde han: „J'adore la peinture!"

„Aa, den Slags forstaar jeg!" svarede jeg. Miss Spencer lagde Haanden paa sin Fætters Arm med en indsmigrende og forvirret Bevægelse; det var henrivende at være mellem Folk, som var paa saa fortrolig Fod med fremmede Tunger. Jeg stod op for at tage Afsked og spurgte Miss Spencer, hvor jeg kunde have den Ære at hilse paa hende i Paris. Paa hvilket Hotel vilde hun tage ind?

Hun vendte sig spørgende til sin Fætter, der igen beærede mig med sin lille, trætte Snæren: „Kender De Hôtel des princes?"

„Jeg véd, hvor det er."

„Jeg har i Sinde at bringe hende dertil."

„Jeg gratulerer Dem," sagde jeg til Caroline Spencer. „Jeg tror, det er det bedste Hotel i Verden, og for det Tilfælde, at jeg endnu skulde faa et Øjeblik til at hilse paa Dem her, hvor bor De?"

„Aa, det er saadan et kønt Navn," sagde Miss Spencer muntert, „à la belle Normande."

Da jeg forlod dem, gav hendes Fætter mig en stor Salut med sin maleriske Hat.

III.

Det viste sig, at min Søster ikke var tilstrækkelig genoplivet til at forlade Havre med Eftermiddagstoget, saa at jeg, da Efteraarstusmørket begyndte at falde, havde Tid til at gøre en Visit paa La belle Normande. Jeg maa tilstaa, at jeg havde tilbragt meget af Mellemtiden med at undres over, hvad den ubehagelige Nyhed var, som min tiltalende Venindes ubehagelige Fætter havde været ved at fortælle hende. La belle Normande var et beskedent Herberge i en skyggefuld Sidegade, hvor det glædede mig at tænke, at Miss Spencer maatte have mødt local colorit i Overflødighed. Der var en skæv, lille Gaard, hvor meget af Husets Gæstfrihed udvistes, der var en Trappe, som klatrede op til Soveværelserne uden paa Muren, der var en lille, dryppende

Fontæne med en Stuk-Statuette i Midten, der var en lille Dreng i hvid Hue og hvidt Forklæde, som skyllede Kobbergryder udenfor en iøjnefaldende Køkkendør, der var en sladrende, net snøret Værtinde, som arrangerede Aprikoser og Vindruer paa en lyserød Tallerken. Jeg saa mig omkring, og paa en grøn Bænk udenfor en Dør, hvorpaa stod *Salle à manger*, opdagede jeg Caroline Spencer. Ikke saa snart havde jeg set paa hende, før jeg saa, at noget var hændet siden Morgen. Hun sad tilbagelænet paa Bænken med Hænderne i Skødet og Øjnene rettede paa Værtinden, som paa den anden Side af Gaarden ordnede sine Aprikoser.

Men jeg saa, at hun ikke tænkte paa Aprikoser. Hun sad og stirrede, aandsfraværende og tankefuldt; da jeg kom hende nærmere, opdagede jeg, at hun havde grædt. Jeg satte mig ned paa Bænken ved Siden af hende, før hun saa mig. Da hun gjorde det, vendte hun sig simpelthen omkring og rettede sine bedrøvede Øjne paa mig. Noget meget slemt var aabenbart hændet, hun var komplet forandret.

„Deres Fætter har bragt Dem daarlige Nyheder, De er i stor Forlegenhed?“

Et Øjeblik sagde hun intet, og jeg antog,

at hun var bange for at tale, for at hendes Taarer ikke skulde bryde frem igen. Men jeg saa snart, at hun havde grædt dem alle i den korte Tid, der var forløbet, siden jeg forlod hende om Morgenen, og at hun nu var blidt stoisk-anspændt fattet.

„Min stakkels Fætter er i Forlegenhed," sagde hun omsider. „Hans Nyheder var daarlige." — Efter en kort Tøven tilføjede hun: „Han trængte frygteligt til Penge."

„Til Deres Penge, mener De?"

„Til hvad han kunde faa paa en honnet Maade. Mine var de eneste."

„Og han tog Deres?"

Hun tøvede igen et Øjeblik, men hendes Blik var bønfaldende. „Jeg gav ham, hvad jeg havde."

Jeg har altid mindedes Lyden af de Ord som den mest englelige Smule menneskelige Udtalelse, jeg nogen Sinde havde lyttet til; men den Gang sprang jeg op næsten med en Følelse af personlig Forurettelse. „Du gode Gud!" sagde jeg, „kalder De det at faa dem paa en honnet Maade?"

Jeg var gaaet for vidt; hun rødmede dybt. „Vi vil ikke tale om det," sagde hun.

„Vi *maa* tale om det," svarede jeg og satte mig ned igen. „Jeg er Deres Ven; det

forekommer mig, De trænger til en Ven. Hvad er der i Vejen med Deres Fætter?"

„Han er i Gæld."

„Uden Tvivl! Men hvorfor er det saa særligt passende, at De skal betale hans Gæld?"

„Han har fortalt mig den hele Historie, jeg er meget bedrøvet for hans Skyld."

„Men jeg haaber, at han vil betale Dem Deres Penge tilbage."

„Vist vil han det, saa snart som kan kan."

„Naar bliver det?"

„Naar han har fuldendt sit store Maleri."

„Min kære unge Dame, Pokker i Vold med hans store Maleri. Hvor er den desperate Fætter?"

Denne Gang tøvede hun kendeligt. Saa svarede hun: „Han spiser til Middag."

Jeg vendte mig omkring og saa gennem den aabne Dør ind i *la salle à manger*. Der opdagede jeg alene ved Enden af et langt Bord Genstanden for Miss Spencers Medfølelse — den begavede, unge Kunstner. Han var først for ivrigt beskæftiget til at lægge Mærke til mig; men netop som han var ved at sætte et veltømt Vinglas ned, fik han Øje paa min iagttagende Stilling. Han standsede i sit Maaltid og gengældte stift

mit Blik med Hovedet paa den ene Side, mens hans Kæber arbejdede. Saa kom Værtinden forbi med sin Pyramide af Aprikoser og næsten rørte ved os.

„Og den pæne, lille Tallerken Frugt er til ham?“ udbrød jeg.

Miss Spencer saa ømt paa den. „De gør den Slags Ting saa nydeligt!“ mumlede hun.

Jeg var hjælpeløs og irriteret. „Oprigtig talt,“ sagde jeg, „kan De billige, at den store, stærke Fyr tager mod Deres Penge?“

Hun saa bort fra mig; jeg pinte hende aabenbart. Det var et haabløst Tilfælde; den store, stærke Fyr havde „interesseret“ hende.

„Undskyld, at jeg taler saa ugenert om ham,“ sagde jeg. „Men De er virkelig for ædelmodig, og han er ikke tilstrækkelig fintfølende. Han har selv gjort den Gæld — han burde selv betale den.“

„Han har gjort Dumheder,“ svarede hun, „jeg véd det. Han har fortalt mig alt. Vi havde en lang Samtale i Morges; den stakkels Fyr stolede paa min Barmhjærtighed. Han har skrevet bag paa Veksler til et stort Beløb.“

„Saa meget dummere af ham.“

„Han er i den yderste Elendighed, og det er ikke alene ham. Det er hans stakkels Kone.“

„Aa, han har en stakkels Kone?“

„Jeg vidste ikke af det — men han betroede mig alt. Han blev hemmeligt gift for to Aar siden.“

„Hvorfor hemmeligt?“

Caroline Spencer saa sig omkring, som om hun var bange for, at nogen skulde lytte. Saa sagde hun sagte i en lille, indtrængende Tone: „Hun var Grevinde!“

„Er De ganske vis paa det?“

„Hun har sendt mig det yndigste Brev.“

„Hvori hun beder Dem om Penge?“

„Hvori hun beder mig om Tillid og Sympati,“ sagde Miss Spencer. „Hendes Fader har gjort hende arveløs. Min Fætter fortalte mig den hele Historie, og hun fortæller den paa sin Maade i Brevet. Det er som en gammel Roman. Hendes Fader modsatte sig Ægteskabet, og da han opdagede, at hun havde været ulydig mod ham, forstødte han hende grusomt. Det er virkelig helt romantisk. Det er den ældste Familie i Provence.“

Jeg sad og lyttede forbavset. Det lod virkelig til, at det stakkels Pigebarn nød det „romantiske“ i at have en forskudt Grevinde-Kusine fra Provence saa meget, at hun næsten havde tabt Bevistheden om, hvad Tabet af hendes Penge betød for hende.

„Min kære, unge Dame,“ sagde jeg, „De maa virkelig ikke lade Dem ruinere for al den Romantiks Skyld.“

„Jeg bliver ikke ruineret. Jeg kommer tilbage om en kort Tid for at bo hos dem. Grevinden holder bestemt paa det.“

„Kommer tilbage! De er altsaa ved at tage hjem?“

Hun sad et Øjeblik med Øjnene sænkede, saa svarede hun med en heroisk Bekæmpelse af en svag Skælven i Stemmen: „Jeg har ingen Penge til at rejse for.“

„De gav ham *alt?*“

„Jeg beholdt nok til at tage hjem for.“

Jeg stønnede vredt, og paa dette Tidspunkt kom Miss Spencers Fætter, den lykkelige Besidder af hendes hellige Sparepenge og Indehaver af den provencalske Grevindes Haand, ud af den lille Spisestue. Han stod et Øjeblik paa Dørtærskelen og tog Stenen ud af en buttet Aprikos, som han havde bragt med sig fra Bordet; saa puttede han Aprikosen i sin Mund, og mens han velbehageligt lod den hvile der, stod han og saa paa os, skrævende med sine lange Ben og med Hænderne i sin Fløjels Jakke. Min Ledsagerske stod op og gav ham et tyndt Blik, som jeg fangede paa Vejen, og som udtrykte en sælsom Blanding

af Resignation og Fortryllelse — en Slags pervers Eksaltation. Hæslig, simpel, pretentiøs, uærlig, som jeg fandt Kreaturet, havde han med Held appelleret til hendes unge og ømme Fantasi. Det hele var modbydeligt, men jeg havde ingen Ret til at blande mig i det, og i hvert Tilfælde følte jeg, at det vilde være forgæves.

Den unge Mand vinkede til mig med en malerisk Gestus. „Pæn, gammel Gaard," bemærkede han. „Pænt, modent, gammelt Hus. God Tone i de Mursten. Pæn, skæv, gammel Trappe."

Det var aldeles aabenbart mere, end jeg kunde udholde; uden at svare gav jeg Caroline Spencer Haanden. Hun saa paa mig et Øjeblik med sit lille, hvide Ansigt og sine store Øjne, og da hun viste sine kønne Tænder, antager jeg, at hun prøvede paa at smile.

„Vær ikke bedrøvet for min Skyld," sagde hun. „Jeg er ganske vis paa, at jeg endnu skal faa noget af det kære, gamle Evropa at se."

Jeg sagde, at jeg ikke vilde sige Farvel til hende — jeg vilde finde Tid til at komme tilbage næste Morgen. Hendes Fætter, som havde taget sin Sombrero paa igen, tog den af for mig med et Sving i Stedet for at bukke, hvorpaa jeg tog Afsked.

Næste Morgen kom jeg tilbage til Herberget, hvor jeg i Gaarden mødte Gæstgiversken — knapt saa stramt snøret som om Aftenen. Da jeg spurgte om Miss Spencer, sagde Værtinden: „*Partie, Monsieur.* Hun tog bort Klokken Ti i Aftes med hendes — hendes — ikke hendes Mand, *eh?* — *enfin*, hendes *Monsieur.* De gik ned til den amerikanske Damper."

Jeg vendte mig bort; det stakkels Pigebarn havde været omtrent tretten Timer i Evropa.

IV.

Jeg selv var lykkeligere og blev der omtrent fem Aar længere. I den Tid mistede jeg min Ven Latouche, som døde af Malaria paa en Tur i Levanten. En af de første Ting, jeg gjorde efter min Hjemkomst, var at tage op til Grimwinter for at aflægge et Kondolencebesøg hos hans stakkels Moder. Jeg fandt hende dybt nedbøjet, og jeg sad hos hende den hele Morgen efter min Ankomst (jeg var kommet sent Aftenen før), lyttende til hendes taarefulde Variationer og syngende min Vens Pris. Vi talte ikke om andet, og vor Samtale endte først ved Ankomsten af en hurtig, lille Dame, som kørte sig selv op for Døren i en „Kariol", og hvem jeg saa smide Tømmerne paa Hestens Ryg saa hurtigt, som en overrasket Syvsover kaster Sengklæderne af sig. Hun

sprang ud af Kariolen, og hun sprang ind i Stuen. Hun viste sig at være Præstens Kone og Byens levende Avis, og hun havde aabenbart i den sidste Egenskab en Himmerigsmundfuld at meddele. Jeg var lige saa vis paa det, som jeg var paa, at stakkels Mrs. Latouche ikke var for nedbøjet til at lytte til hende. Det forekom mig diskret at trække mig tilbage. Jeg sagde, jeg troede, jeg vilde gaa en Tur før Middag.

„Og, apropos," tilføjede jeg, „hvis De vil fortælle mig, hvor min gamle Veninde Miss Caroline Spencer bor, vil jeg gaa ind og hilse paa hende."

Præstekonen svarede øjeblikkeligt, at Miss Spencer boede i det fjerde Hus paa den anden Side af Baptistkirken. Baptistkirken var den til højre med den sære, grønne Indretning over Døren; de kaldte det en Portico, men det saa mere ud som et gammelt Sengested.

„Aa, ja, gaa hen og se til stakkels Caroline," sagde Mrs. Latouche. „Det vil opmuntre hende at se et fremmed Ansigt."

„Jeg skulde mene, at hun havde havt nok af fremmede Ansigter," udbrød Præstekonen.

„Jeg mener, at faa Fremmede," sagde Mrs. Latouche og forbedrede sin Frase.

„Jeg skulde mene, hun havde havt nok af

Fremmede," svarede hendes Gæst. „Men *De* har vel ikke i Sinde at blive der i to Aar?" tilføjede hun og skottede til mig.

„Har hun en Gæst af den Slags?" spurgte jeg forvildet.

„De vil se, hvad Slags hun er!" sagde Præstekonen. „Hun er let nok at se, hun sidder for det meste i Forhaven. Men vær forsigtig med, hvad De siger til hende, og pas paa, at De er meget høflig."

„Er hun saa fintfølende?"

Præstekonen sprang op og nejede for mig — meget dybt og yderst ironisk.

„Det er, hvad hun er, med Forlov. Hun er en Grevinde!"

Den lille Kone udtalte dette Ord i den mest snærrende Tone og syntes lige frem at le Grevinden lige op i Ansigtet. Jeg stod og stirrede et Øjeblik, undredes, huskede.

„Aa, jeg skal være yderst høflig!" udbrød jeg, greb Hat og Stok og gik min Vej.

Jeg fandt Mis Spencers Bolig uden Vanskelighed. Baptistkirken var let at opdage, og det lille Hus nær ved, rustent hvidt, med en stor Skorsten midt paa og en Virginia Slyngplante, syntes en ganske naturlig og passende Bolig for en sparsommelig, gammel Jomfru med Smag for det maleriske. Som jeg nær-

mede mig, sagtnede jeg mine Skridt, for jeg havde jo hørt, at en eller anden altid sad i Forhaven, og jeg ønskede at rekognoscere. Jeg saa forsigtigt over det lave, hvide Gærde, som skilte den lille Have fra den ubrolagte Gade; men jeg saa intet i en Grevindes Lignelse. En lille, lige Gangsti førte op til den skæve Trappe, og paa hver Side af den var der en lille Græsplæne, kantet med Ribsbuske. I Midten af Plænen paa hver Side stod et Kvædetræ, fuldt af Ælde og Forvridninger, og under et af Kvædetræerne stod et lille Bord og et Par Stole. Paa Bordet laa et Stykke ufuldendt Broderi og to eller tre Bøger i brogede Papirsbind. Jeg gik ind gennem Laagen og standsede midt paa Gangstien paa Udkig efter et eller andet yderligere Tegn paa Beboerne, hvem jeg — jeg kunde knap sige hvorfor — tøvede med at præsentere mig for uforberedt. Saa opdagede jeg, at det stakkels, lille Hus var yderst lurvet. Jeg følte en pludselig Tvivl om min Ret til at trænge mig paa, for Nysgerrighed havde været mit Motiv, og Nysgerrighed her syntes at være særlig ufin. Mens jeg tøvede, viste en Skikkelse sig i den aabne Dør og stod der og saa paa mig. Jeg genkendte øjeblikkeligt Caroline Spencer, men hun saa paa mig, som om hun aldrig

havde set mig før. Langsomt, men alvorligt og frygtsomt nærmede jeg mig Dørtrinet og og sagde saa med et Forsøg paa at anslaa en venligt spøgende Tone:

„Jeg ventede paa Dem derovre, men De kom aldrig tilbage.“

„Ventede, hvor?“ spurgte hun sagte, og hendes lyse Øjne udvidede sig mere end før.

Hun var blevet langt ældre, hun saa træt og medtaget ud.

„Jeg ventede i Havre,“ sagde jeg.

Hun stirrede, saa genkendte hun mig. Hun smilede og rødmede og slog Hænderne sammen. „Jeg husker Dem nu,“ sagde hun. „Jeg husker den Dag.“ Men hun stod der uden hverken at komme ud eller bede mig om at komme ind. Hun var forlegen.

Jeg var ligeledes lidt undselig. Jeg stak min Stok ned i Gruset. „Jeg blev ved med at vente paa Dem Aar efter Aar,“ sagde jeg.

„De mener i Evropa?“ mumlede Miss Spencer.

„I Evropa, naturligvis! Her er De aabenbart let nok at finde.“

Hun støttede sin Haand paa den slet malede Dørpost, og hendes Hoved faldt en Smule til den ene Side. Hun saa et Øjeblik paa mig uden at tale, og jeg troede at genkende det

Udtryk, man ser i Kvinders Øjne, naar Taarer er ved at komme. Pludselig traadte hun ud paa den revnede Sten uden for Dørtærskelen og lukkede Døren bag ved sig. Saa begyndte hun at smile anstrængt, og jeg saa, at hendes Tænder vare saa kønne som nogen Sinde. Men der havde ogsaa været Taarer.

„Har De været der lige siden?“ spurgte hun næsten hviskende.

„Til for tre Aar siden. Og De — De kom aldrig tilbage?“

Hun saa paa mig med sit stive Smil, saa rakte hun Haanden bag ved sig og aabnede Døren igen. „Jeg er ikke videre høflig,“ sagde hun. „Vil De ikke komme indenfor?“

„Jeg er bange for at komme til Ulejlighed.“

„Vist ikke,“ sagde hun og smilede mere end nogen Sinde. Og hun skubbede Døren tilbage med et Tegn til, at jeg skulde komme ind.

Jeg fulgte hende og gik ind. Hun viste Vej til et lille Værelse paa venstre Side af den snevre Entré, hvilket jeg antog var hendes Dagligstue, skønt det var paa Bagsiden af Huset, og vi passerede den lukkede Dør til et andet Værelse, hvorfra der tilsyneladende var Udsigt til de to Kvædetræer. Dette vendte

ud imod et lille Brændeskur og to klukkende Høns. Men jeg fandt det meget nydeligt, til jeg saa, at dets Elegance var af den aller tarveligste Slags, hvorefter jeg straks fandt det endnu nydeligere, for jeg havde aldrig set falmet Cretonne og gamle Mezzotintgravurer indrammede i ferniserede Efteraarsblade, arrangerede saa yndefuldt. Miss Spencer satte sig paa en ganske lille Del af Sofaen med Hænderne tæt sammenknugede i sit Skød. Hun saa ti Aar ældre ud, og det vilde have taget sig meget forkert ud nu at kalde hende køn. Men jeg syntes, hun var køn, eller jeg syntes i alt Fald, hun var rørende. Hun var sælsomt bevæget. Jeg prøvede paa at lade, som om jeg ikke bemærkede det; men pludselig sagde jeg til hende paa den mest umotiverede Maade — det var en uimodstaaelig Erindring om vort lille Venskab i Havre —: „Jeg er til Ulejlighed. De er ulykkelig."

Hun løftede Hænderne til Ansigtet og begravede det et Øjeblik i dem. Saa tog hun dem bort. — „Det er, fordi De minder mig.. . . ." sagde hun.

„Jeg minder Dem, mener De, om den skrækkelige Dag i Havre?"

Hun rystede paa Hovedet. „Den var ikke skrækkelig, den var storartet."

„Jeg har aldrig været saa oprørt, som da jeg kom tilbage til Hotellet næste Morgen og hørte, at De havde sat Sejl igen.“

Hun var tavs et Øjeblik, saa sagde hun: „Lad os ikke tale om det.“

„Kom De lige tilbage hertil?“ spurgte jeg.

„Jeg var tilbage her akkurat tredive Dage efter, at jeg rejste bort.“

„Og her har De været lige siden?“

„Aa, ja,“ sagde hun stille.

„Naar rejser De til Evropa igen?“

Spørgsmaalet lød brutalt, men der var noget i hendes blide Resignation, som irriterede mig, og jeg ønskede at afpresse hende et utaalmodigt Udtryk.

Hun rettede sine Øjne paa en lille Solplet paa Gulvtæppet, saa stod hun op og trak Rullegardinet ned, saa at den forsvandt. Lidt efter besvarede hun mit Spørgsmaal med den samme blide Stemme: „Aldrig!“

„Jeg haaber, Deres Fætter betalte Dem Deres Penge tilbage?“

„Jeg bryder mig ikke om det nu,“ sagde hun og saa bort fra mig.

„De bryder Dem ikke om Deres Penge?“

„Om at rejse til Evropa.“

„Mener De, at De ikke vilde rejse, hvis De kunde?“

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke,“ sagde Caroline Spencer. „Det er altsammen forbi, jeg tænker aldrig paa det.“

„Saa han betalte Dem aldrig!“ udbrød jeg.

„Aa, —“ begyndte hun.

Men hun standsede, hun saa hen imod Døren. Der lød en Raslen og Lyd af Skridt i Entréen.

Jeg saa ogsaa hen imod Døren, som stod aaben og nu gav Adgang for en anden Person — en Dame, som standsede lige inden for Tærskelen. Bag efter hende kom en ung Mand. Damen saa ikke saa lidt stift paa mig — længe nok for mit Øje til at modtage et levende Indtryk af hende. Saa vendte hun sig om imod Caroline Spencer og sagde med et Smil og en stærkt fremmed Akcent:

„Undskyld min Afbrydelse! Jeg vidste ikke, De havde Fremmede — den Herre kom saa stille ind.“

Hvorpaa hun igen rettede sine Øjne paa mig.

Hun var meget sær; ikke desmindre var mit første Indtryk, at jeg havde set hende før. Saa opdagede jeg, at jeg kun havde set Damer, som lignede hende grumme meget, men jeg havde set dem langt borte fra Grimwinter, og det var en sær Følelse at se hende her. Hvor

hen var det, at Synet af hende syntes at føre mig? Til en mørk Trappeafsats uden for en lurvet parisisk *quatrième* — til en aaben Dør, som lader En skimte en fedtet Entré, og til Madame, som læner sig ud over Rækværket, mens hun holder en falmet Slobrok sammen, og brøler ned til Portnersken om at faa sin Kaffe bragt op. Miss Spencers Gæst var et sværlemmet Fruentimmer, midaldrende, med et buttet, ligblegt Ansigt og Haaret strøget tilbage *à la chinoise.* Hun havde et lille, gennemtrængende Øje, og hvad man paa Fransk kalder et affabelt Smil. Hun havde en gammel, lyserød Slobrok paa med hvide Broderier og lige som Skikkelsen i min øjeblikkelige Vision, holdt hun den sammen forpaa med en bar, rund Arm og en buttet Haand med dybe Smilehuller.

„Det er kun for at tale om min *café,*“ sagde hun til Miss Spencer med sit behagelige Smil. „Jeg kunde lide at faa den serveret i Haven under det lille Træ.“

Den unge Mand bag ved hende var nu kommet ind i Værelset, og han stod ogsaa og saa paa mig. Han var en køn, lille Fyr med en Mine som en Provinslaps — en lille Grimwinter-Adonis. Han havde en lille, spids Næse, en lille, spids Hage og, som jeg be-

mærkede, de mest deminutive Fødder. Han saa dumt paa mig med aaben Mund.

„De skal straks faa Deres Kaffe," sagde Miss Spencer, som havde en svag rød Plet paa begge Kinder.

„Det er godt!" sagde Damen i Slobroken. „Find Deres Bog," tilføjede hun og vendte sig til den unge Mand.

Han saa sig forvildet om i Værelset. „Mener De min Grammatik?" spurgte han i en hjælpeløs Tone.

Men den store Dame saa nysgærrigt paa mig og holdt sin Slobrok sammen med sin hvide Arm.

„Find Deres Bog, min Ven," gentog hun.

„Mener De min Poesibog?" spurgte han og saa ligeledes paa mig.

„Lige meget med Deres Bog," sagde hans Ledsagerske. „I Dag vil vi tale. Vi vil holde Konversation. Men vi maa ikke forstyrre. Kom!" sagde hun og vendte sig om. „Under det lille Træ," tilføjede hun til Miss Spencer.

Saa gav hun mig en Slags Salut og et „Monsieur!" — hvorpaa hun fejede ud igen, fulgt af den unge Mand.

Caroline Spencer stod med Øjnene fæstede paa Gulvet.

„Hvem er det?" spurgte jeg.

„Grevinden, min Kusine."

„Og hvem er den unge Mand?"

„Hendes Elev, Mr. Mixter."

Denne Beskrivelse af Forholdet mellem de to Personer, som lige havde forladt Stuen, fik mig til at le. Miss Spencer saa alvorligt paa mig.

„Hun giver Timer i Fransk, hun har mistet sin Formue."

„Jeg ser," sagde jeg, „hun er bestemt paa ikke at være en Byrde for nogen. Det er ganske passende."

Miss Spencer saa igen ned. „Jeg maa gaa efter hendes Kaffe," sagde hun.

„Har Damen mange Elever?" spurgte jeg.

„Hun har kun Mr. Mixter, hun ofrer hele sin Tid paa ham."

Dette kunde jeg ikke le ad, skønt jeg havde Lyst dertil. Miss Spencer var for alvorlig. „Han betaler godt," tilføjede hun simpelt hen. „Han er meget rig og meget venlig. Han tager Grevinden ud at køre." Og hun vendte sig for at gaa.

„Gaar De efter Grevindens Kaffe?" spurgte jeg.

„Hvis De vil undskylde mig et Øjeblik."

„Er der ingen anden, som kan gøre det?"

Hun saa paa mig med den blideste Aabenhjertighed. „Jeg holder ingen Tjenestefolk."

„Kan hun ikke opvarte sig selv?"

„Hun er ikke vant til det."

„Ja, saa," sagde jeg saa venligt som mulig. — „Men før De gaar, fortæl mig en Ting, hvem er den Dame?"

„Jeg fortalte Dem om hende før — den Dag. Hun er min Fætters Kone, som De saa."

„Den Dame, som blev desavoueret af sin Familie paa Grund af sit Giftermaal?"

„Ja, de saa hende aldrig siden. De have forstødt hende."

„Og hvor er hendes Mand?"

„Han er død."

„Og hvor er Deres Penge?"

„Den stakkels Pige gøs, der var noget for metodisk i mine Spørgsmaal. „Det véd jeg ikke," sagde hun træt.

Men jeg blev ved et Øjeblik endnu. „Kom den Dame her over, da hendes Mand døde?"

„Ja, hun kom en Dag."

„Hvor længe siden?"

„To Aar."

„Hun har været her lige siden?"

„Hvert Øjeblik."

„Hvordan synes hun om det?"

„Slet ikke."

„Og hvorledes synes *De* om det?"

Miss Spencer skjulte sit Ansigt i sine Hænder, som hun havde gjort det for ti Minuter siden. Saa gik hun hurtigt ud efter Grevindens Kaffe.

Jeg blev siddende alene i den lille Dagligstue, jeg ønskede at se mere — at lære mere. Efter fem Minuters Forløb kom den unge Mand, som Miss Spencer havde beskrevet som Grevindens Elev, ind. Han stod et Øjeblik og saa paa mig med aaben Mund. Jeg saa, at han var en meget umiddelbar ung Mand.

„Hun ønsker at vide, om De ikke vil komme ud," bemærkede han omsider.

„Hvem ønsker at vide?"

„Grevinden, den franske Dame."

„Har hun bedt Dem om at hente mig?"

„Ja," sagde den unge Mand og saa paa mine seks Fod.

Jeg gik ud med ham, og vi fandt Grevinden siddende under et af de smaa Kvædetræer foran Huset. Hun sad og trak en Naal gennem et Stykke Broderi, hun havde taget fra det lille Bord. Hun pegede naadigt paa Stolen ved Siden af sig, og jeg satte mig. Mr. Mixter saa sig omkring og satte sig saa i Græsset ved hendes Fødder. Han stirrede

op ad med aaben Mund fra Grevinden til mig.

„Jeg er vis paa, De taler Fransk," sagde Grevinden og rettede sine smaa, klare Øjne paa mig.

„Jeg taler det, Madame, paa en Maade," svarede jeg i Damens eget Sprog.

»*Voila!*« udbrød hun højst udtryksfuldt. „Jeg vidste det, saa snart jeg saa paa Dem. De har været i mit stakkels, kære Fædreland."

„I lang Tid."

„De kender Paris?"

„Helt igennem, Frue." Og med et Slags bevidst Forsæt lod jeg mine Øjne møde hendes.

Hvorpaa hun kort efter flyttede sine og skottede ned til Mr. Mixter. „Hvad taler vi om?" spurgte hun sin opmærksomme Discipel.

Han trak sine Knæ op, pillede ved Græsset med sin Haand og blev lidt rød i Hovedet. „De taler Fransk," sagde Mr. Mixter.

„La belle decouverte!" sagde Grevinden. — „Nu har jeg i ti Maaneder," forklarede hun mig, „givet ham Timer. Genèr Dem ikke for at sige, at han er et Fæ. Han vil ikke forstaa Dem."

„Jeg haaber, Deres andre Elever ere mere opmuntrende," bemærkede jeg.

„Jeg har ingen andre. De véd ikke, hvad

Fransk er her, de bryde sig ikke om at vide det. De kan derfor forestille Dem, hvilken Fornøjelse det er for mig at træffe en, der taler det som De." Jeg svarede, at min egen Fornøjelse ikke var mindre, og hun blev ved med at trække Garnet gennem Broderiet med Lillefingeren krummet ud. Hvert Øjeblik stak hun nærsynet Øjnene ned i sit Arbejde. Jeg fandt, at hun var en yderst ubehagelig Person; hun var simpel, affekteret, uærlig og ikke mere Grevinde, end jeg var Kalif. „Tal til mig om Paris," vedblev hun, „Navnet alene giver mig en Emotion! Hvor længe er det siden, De var der?"

„To Maaneder."

„Lykkelige Mand! Fortæl mig noget derom. Hvad bestilte de? Ah, for en Time paa Boulevarden!"

„De bestilte, hvad de altid gør — morede sig en hel Del."

„I Theatrene, eh?" sukkede Grevinden. „I *les cafés-concerts* — ved de smaa Borde udenfor Dørene? *Quelle existence!* De maa vide, jeg er en *parisienne*, Monsieur," tilføjede hun, „til Fingerspidserne."

„Miss Spencer tog altsaa Fejl," tillod jeg mig at bemærke, „naar hun sagde, De var fra Provence."

Hun stirrede et Øjeblik, saa stak hun Næsen ned i Broderiet, som havde et pjusket, uordenligt Udseende. „Ah, jeg er Provencaleriinde af Fødsel; men jeg er Pariserinde af — Inklination."

„Og af Erfaring, antager jeg?" sagde jeg.

Hun udspurgte mig et Øjeblik med sine smaa, haarde Øjne. „Aa, Erfaring! Jeg kunde tale med om Erfaring, hvis jeg havde Lyst. Jeg ventede for Eksempel aldrig, at Erfaring havde *dette* i Gemme for mig." Og hun pegede med sin bare Albu og med et Ryk af Hovedet paa alle sine Omgivelser — paa det lille, hvide Hus, Kvædetræet, det forfaldne Rækværk, selv paa Mr. Mixter.

„De kan forstaa, hvad det er! Disse to Aar, jeg har været her, have sneglet sig timevis afsted. Man bliver vant til alt, og under Tiden tror jeg, at jeg er blevet vant til dette. Men der er Ting, som altid er ved at begynde om igen. For Eksempel min Kaffe."

„Drikker De altid Kaffe paa denne Tid?" spurgte jeg.

Hun slog med Nakken og maalte mig.

„Hvad Tid vilde De foretrække, at jeg skulde have den? Jeg maa have min lille Kop efter Frokost."

„Aa, De spiser Frokost paa denne Tid?"

„Midt paa Dagen — *comme cela se fait.* Her spise de Frokost et Kvarter efter Syv. Det „Kvarter efter" er henrivende!"

„Men De var ved at fortælle mig om Deres Kaffe," bemærkede jeg sympatetisk.

„Min Kusine kan ikke faa sig til at tro paa den, hun kan ikke forstaa den. Hun er en prægtig Pige, men den lille Kop sort Kaffe med en Draabe Cognac til, serveret paa denne Tid af Dagen overgaar hendes Forstand. Saa jeg maa bryde Isen hver Dag, og det tager Kaffen Tid, som De ser, at arrivere. Og naar den arriverer, Monsieur! Hvis jeg ikke byder Dem nogen, maa De ikke tage det ilde op. Det vil være, fordi jeg véd, De har drukket den paa Boulevarden."

Denne haanlige Behandling af stakkels Caroline Spencers ydmyge Gæstfrihed oprørte mig, men jeg sagde intet for ikke at sige noget uhøfligt. Jeg bare saa paa Mr. Mixter, som havde slynget Armene om sine Knæ og sad og vogtede paa Damens fremtrædende Ynder i højtidelig Fortryllelse. Hun opdagede lidt efter, at jeg iagttog ham; hun skottede til mig med et lille, frækt, forklarende Smil. „De véd, han tilbeder mig," mumlede hun og stak paa ny Næsen ned i Broderiet. Jeg udtrykte min fuldstændige Troskyldighed, og hun blev

ved. „Han drømmer om at blive min Elsker! Ja, det er hans Drøm. Han har læst en fransk Roman, det tog ham seks Maaneder. Men lige siden har han indbildt sig at være Helten og mig at være Heltinden!"

Mr. Mixter havde aabenbart ingen Anelse om, at vi talte om ham; han var for optaget af sin ekstatiske Beskuen. I dette Øjeblik kom Caroline Spencer ud af Huset med Kaffekanden paa en lille Bakke. Jeg saa, at hun paa Vejen fra Døren til Bordet gav mig et eneste, hurtigt, vagt-appellerende Blik. Det undrede mig, hvad det betød; jeg følte, at det var en Slags halvt bange Længsel efter at vide, hvad jeg, en Verdensmand, som havde været i Frankrig, tænkte om Grevinden. Det gjorde mig grumme ilde til Mode. Jeg kunde ikke fortælle hende, at Grevinden rimeligvis var en lille Frisørs bortflygtede Kone. Tværtimod, jeg prøvede pludselig paa at vise hende den dybeste Ærbødighed. Men jeg rejste mig, jeg kunde ikke blive der længere. Det irriterede mig at se Caroline Spencer staa dér som en Tjenestepige.

„Venter De at blive nogen Tid i Grimwinter?" sagde jeg til Grevinden.

Hendes Skuldre fløj op.

„Hvem véd? Maaske i aarevis. Naar man

er i Elendighed! . . . *Chère belle!*" tilføjede hun, idet hun vendte sig om imod Miss Spencer — „De har glemt Cognacen."

Jeg standsede Caroline Spencer, da hun efter et Øjeblik at have set paa Bordet i Tavshed vendte sig om for at gaa efter den manglende Delikatesse. Jeg gav hende Haanden i Tavshed. Hun saa meget træt ud, men der var et sælsomt Løfte om fremtidig Taalmodighed i hendes strængt-milde, lille Ansigt. Jeg troede, at hun efter alt var temmelig glad over, at jeg gik. Mr. Mixter var kommet paa Benene og stod og skænkede Grevindens Kaffe.

Da jeg gik tilbage forbi Baptistkirken, tænkte jeg paa, at stakkels Miss Spencer havde havt Ret i sin Anelse om, at hun endnu skulde faa noget af det kære, gamle Evropa at se.

CHESTER BAILEY FERNALD

—

EN BRYLLUPSTALE

Nogle af Gæsterne glemte Advarselen mod Landevejen, og de kørte forbi Junkins' Gaard, og Zendy saa dem fra Vinduet, hvor hun sad og syede. Cory Judd, som foragtede at køre, spaserede forbi uden at se ind, hvilket maaske var, fordi han var flov over at være saa stolt af sine ny Klæder.

„Hvad i Alverden mon Cory Judd er saa pyntet for?" sagde Zendy. „Tror Du virkelig, at han har i Sinde at gaa Fodtur til Boston, som han altid truer med?"

Ephraim sad i Trægyngestolen med „Raadgiver i syv Hundrede Sygdomstilfælde" i Haanden. Den var opslaaet paa Nr. 440.

„Hvor skulde jeg vide det fra?" svarede Ephraim. „Raab efter ham og spørg ham om den Englefedt-Salve. Jeg kan føle 440 krible mellem Skulderbladene saa vist som nogen

Ting; og om det slaar ind og leder til 441, saa er det ude med mig. Jeg er vis paa, jeg er ved at faa nok'en et af de Tilfælde, for jeg tror, jeg maa have spist et eller andet."

„Ja vent Du, til Du hører mig raabe efter Cory Judd!" sagde Zendy og kastede et Blik paa de Syv Hundrede Sygdomstilfælde. „Det er de Syv Hundrede Salver, Du lider af. Den næste Bog, Du faar fat paa, bliver nok Landmandens fuldstændige Lomme-Dyrlæge. Saa skal vi høre Dig hyle om din Pip og din Kuller og din Yverbetændelse. Om jeg var Dig, saa vilde jeg falde ned i Kælderen og faa et nyt Hold Fornemmelser; Du er ikke nær elendig nok for Tiden. Men jeg gad vide, hvad Cory Judd er saa skrammereret for. Man skulde tro, det var den 4de Juli, saadan som han er stadset op."

„Den Tid er forbi for mig," sagde Ephraim. „Jeg er kuns et stakkels Vrag, Zendy, men Du ser det ikke. Jeg tror aldrig, Du vil se det, til jeg en Gang falder fra. Her er 401, som jeg har havt i aarevis, og 213, og jeg havde et Ryk af 148 i Morges saa tydeligt som vel muligt: Smerter i Ryggen, matte Øjne, Sting i Siden, belagt Tunge . . . ."

„Søvnighed om Natten, ingen Appetit umiddelbart efter Maaltiderne," afbrød Zendy

ham. „Det er Overanstrængelse, som er Din Orm. I Gaar gjorde Du et Lampeglas rent, og i Forgaars trak Du det gamle Stueur op. Om jeg var Dig, vilde jeg ikke sidde der og se paa, at jeg syr; det kunde let overanstrænge Dig. — — — Men om det ikke er Spinney's i deres ny Vogn, saa renvaskede, at de er bange for at nyse. Tror Du muligvis, det er Søndag, og at vi har forlagt en hel Dag af Ugen? Hvad tror Du, der . . . ."

„Hvorfor kan Du ikke raabe til Elzira Spinney og faa hendes Dreng til at pikke mig nogen af de Urter bag deres Hus?" sagde Ephraim. „Jeg kunde lide at prøve dem, og de er gode for 622. Du kunde da gerne gøre det for mig. Maaske bliver det den sidste Ting, jeg beder Dig om. Jeg kan føle min Lever arbejde dobbelt saa stærkt som den skulde. Zendy, jeg er vis paa, at jeg maa have drukket noget Regnvand, som ikke var kogt. Jeg vil vædde paa, at jeg er fuld af de her usynlige Fænomener paa Side 1286 — — dem man ikke kan se uden Forstørrelsesglas. Jeg har en Million af dem myldrende og kravlende i Livet paa mig. Jeg siger Dig, jeg ser Haandskriften paa Væggen."

„Nej, har man hørt Magen!" sagde Zendy. „Om ikke Du bliver tovligere og

galere for hver Dag, der gaar. Du fejler ikke mere end, som jeg gør, og Du har ligget for Døden i to samfulde Aar. Man skulde tro, Du var blevet sprængt i Luften med et Krudttaarn. Du tænker bare paa Dig selv. — — Om jeg bare vidste, hvor Spinney's . . . ."

„Ja, jeg bliver værre og værre Dag for Dag," svarede Ephraim. „Se, hvor fed jeg er. Det er Sukkersygen — 578 — saa vist som noget. Men jeg siger aldrig et Ord, fordi Du ingen Medlidenhed har med mig. Der er ikke et Ben i min Krop, som ikke er fuldt af Nervegigt, men alt, hvad Du bryder Dig om, er Naboerne."

„Hm," sagde Zendy. „Slug Du dine syv og tyve Slags Medicin. Du hælder dem sammen allesammen, ikke sandt? Hvorfor tager Du ikke en Dose Tretommersøm og Tran for den trætte Følelse, Du altid lider af? — — Nej, nu har jeg aldrig set Magen: Om ikke der kommer alle Staples's! — — og allesammen i Stadsklæderne. — — Ephraim, der er et Gilde i Sognet, og Du og jeg er ikke inviterede!"

„Sludder," sagde Ephraim, „Elzira var her i Gaar, og hun véd alt, hvad der gaar for sig, og hvad hun ikke véd, det er ikke saa. Bare Du havde Sans nok til at kalde paa Anne

Staples og faa Adressen paa den Doktor, som kurerer pr. Post."

„Jeg véd, hvad der er paa Færde," sagde Zendy pludselig. „Zed Staples fortalte mig, at en eller anden havde fortalt hende, at hun havde hørt Manda Dame sige, at Lishy Lemlys Datter sagde, at Du skulde ikke med til hendes Bryllup. Hun sagde, at Du altid talte saa meget om dine Fornemmelser, saa Du gjorde alle Gæsterne saa højtidelige som et Præstekonvent. Hun sagde, at hun vilde vise Folk et Bryllup uden en af dine Taler. Det er, hvad der er paa Færde. De er til det Bryllup, og de andre har været flove og er kørt om ad Sidevejen."

Ephraim lagde de „Syv Hundrede Sygdomstilfælde" til Side.

„Nej, men det tror Du da vel aldrig?" sagde han og stod op for at se efter Vognen med hele den pyntede Familie Staples i. „Nej, det vilde Folk da aldrig gøre. Jeg tror ikke, Folk vilde give et Bryllup eller en Begravelse eller en anden Forlystelse uden mig. Du véd, jeg plejer altid at gøre en lille Tale. Og husk, at jeg en Gang gav Jerusha Jane Lemly et fint Grævlingeskind, og Du strikkede hende et Halstørklæde."

„Jamen hun gjorde altid det meste Arbejde ved vore Høstgilder," sagde Zendy.

„Jamen hun spiste altid mere end de andre, saa det gaar lige op," sagde Ephraim. „Lad mig se Avisen; maaske der er en Cirkus i Byen."

„Cirkus — Sludder!" sagde Zendy. „Lad mig se i Kikkerten."

Zendy forsvandt op ad Trappen, medens Ephraim forgæves granskede den ugentlige Avis. Det forekom ham, at Zendy blev en rum Stund borte, og Ephraim kaldte paa hende. Han havde for længe siden erklæret, at han ikke kunde taale de Trapper. Han troede, at den lydelige Stønnen, hvormed han omsider foretog Opstigningen, var tilstrækkelig til at anmelde hans usædvanlige Kraftanstrængelse, og at Zendy vilde udtrykke sin Overraskelse over hans Bedrift, men Zendy gav ikke et Livstegn fra sig. Lemmen til Loftet var aaben, og der var Mærker af Zendys Sko paa den støvede Trappe.

„Zendy," raabte han, „hvad kan Du se? Er det Brylluppet? Zendy, Zendy, Du er da ikke faldet ned af Taget? Naa, Gud véd, om det gamle Fjols virkelig er faldet ned og har brækket Halsen," jamrede Ephraim. „Zendy!"

„Hm," sagde Zendy endelig fra oven. Hun

sad overskrævs paa Tagryggen med Kikkerten rettet paa Lemlys Gaard, en Fjerdingvej borte; men hun vilde ikke sige, hvad hun saa.

„Du er altfor svagelig," sagde hun bistert. „Om jeg fortalte Dig, hvad jeg saa, kunde Du let faa et Anfald af 1177."

„Jeg véd, hvad det er," sagde Ephraim. „Jerusha Jane holder Bryllup, og jeg er ikke inviteret. De tror, at det er forbi med mig, og at jeg ikke længer kan gøre en Tale, som kan faa dem til at tabe Næse og Mund, som jeg plejede. Jeg vil vædde paa, at jeg kunde tage et Livtag med gamle Lemly den Dag i Dag. Zendy, Du maa spasere forbi Gaarden, saadan helt tilfældigt, lige som Du slet ingen Ting vidste af, saa vi kan faa sort paa hvidt for det. De skal ikke sige, det er en Forglemmelse. Skynd Dig af Sted, hører Du."

„Nej, saamænd om jeg vil," sagde Zendy. „Jeg vil lade dem i Fred. Jeg kan se dem en for en lede deres Heste ind i Stalden, som om de skammede sig. Hver en af dem er saa stiv som en Ladestok. Der er Elziry Spinney. Kors, hvor hun ser forjasket ud."

Zendy vægrede sig ved at gaa forbi Nabogaarden. Ephraim indvendte, at han ikke kunde gøre det, fordi saadan en Anstrengelse vilde overgive ham til et Antal Numre, som

altid lurede i hans Konstitution, hvilket hun burde vide. Zendy sagde, at saa kunde han tage og ride det gamle Svin, hvilket oprørte Ephraims Følelser i høj Grad. Han hamrede med sin Stok i Gulvet og gik ned ad Trapperne, hurtigere end han kom op, med en arrig Mumlen. Ikke desmindre var Zendy, som stadig sad og red paa Tagryggen, ikke forberedt paa at se ham komme ud af Huset og med faste Skridt gaa ned ad den korte Sti, som førte til Landevejen. Og da han uden at stoppe drejede af og marcherede hen imod Nabogaarden, rettede hun forbavset Kikkerten paa ham. Ephraim var gaaet uden at have taget sine forskellige Slags Medicin; han havde ikke gaaet saa langt i to Aar; naar han var taget noget Sted hen, havde det altid været efter megen Nøden, saa at Folk, som inviterede ham til deres Bryllupper, betragtede sig under en Forpligtelse, og han havde altid kørt i stiveste Stads. Zendy var urolig.

„Jeg holder slet ikke af det," sagde hun til sig selv. „Jeg bilder mig ind, at han er svag, skønt ikke halvt saa galt, som han tror. Men dette er usædvanligt, og en Nyhed kommer aldrig alene; jeg er bange for, at der skal ske en Ulykke."

Hvad først skete, var, at Jerusha Jane

Lemly, medens hendes Veninde havde travlt med hendes Nederdel, saa op ad Vejen fra sit Jomfrubur, og et Udraab undslap hende. De Folk, som hun havde set køre ind i Gaarden, udgjorde det inviterede Selskab, som var blevet en udvalgt Kreds, da Jerusha havde udelukket adskillige, men nu var Selskabets Harmoni truet af en, som hun ikke kunde lide.

„Kors i Jesu Navn," svarede Jerusha. „Om ikke det er gamle Ephraim Junkins, trampende af Sted, som om han var blevet helbredet ved Haandspaalæggelse. Moder, Moder! Der kommer gamle Ephraim Junkins. Hvad skal vi gøre? Jeg vil ikke have ham med, jeg vil ikke, om jeg saa skal sidde her oppe til Dommedag."

Ekkoet af denne Erklæring gennem Huset vakte Bestyrtelse, da enhver vidste, at Jerusha ikke vilde gøre, hvad hun sagde, hun ikke vilde. Fader Elisha foreslog først beskedent, at de kunde lige saa godt lade Ephraim komme ind, naar han var kommet saa langt, men Moder Lemly stoppede Munden paa ham. Hun advarede de Gæster, som endnu var udenfor, og de forsvandt hurtigt paa hendes Bud. Bryllupsgæsterne i Huset stod pludselig og hviskede i Bælgmørke med alle Dørene lukkede under stærk Efterspørgsel om Ephraims

Fremskridt. Nogle af Gæsterne udenfor, som ikke havde faaet Tid til at smutte ind i Laden, før den blev lukket, løb hid og did og gemte sig endelig, som de kunde bedst, og enhver sagde: „Har man hørt Mage?“

Den mest uberørte Person i Nabolaget var Ephraim. Da han efter et Par Minuters Forløb naaede Gaarden, saa det ud, som om han var i Færd med at passere forbi den uden at værdige den et Blik, men da han var ud for Hoveddøren, skottede han til den som ved et Tilfælde.

Paa samme Tid saa det ud, som om det pludselig faldt ham ind, at han burde gaa ind og hilse paa gamle Elisha Lemly, skønt enhver, som brød sig om det, tydeligt kunde læse i Ephraims Ansigt, at det kun var en Pligtvisit. Jerusha Jane, som kiggede ud gennem et Hul, hun havde lavet i sit Rullegardin med en Knappenaal, saa Ephraim gaa til Køkkendøren og banke paa, ganske som han havde plejet i gamle Dage, før han blev saa svagelig.

Der kom intet Svar paa hans Banken. Ephraim prøvede sig frem, men alle Dørene paa Husets Bagside vare lukkede. Derefter gik han rundt til Hoveddøren, hvortil friske Fodspor førte i det lange Græs i Gaarden. En Konvolut var slaaet op paa Døren med

Knappenaale, og den bar følgende Inskription: „Hele Familien kørte bort i Gaar“.

„Men er det da nu ikke mærkværdigt,“ udbrød Ephraim med gennemtrængende Røst, „gamle Lisha maa være flyttet med hele Familien til næste Sogn.“

Porten til det lange Vognskur var blevet lukket i saadan et Hastværk, at Ephraim aabnede den med lidet Besvær, og Anstrængelsen gav ham Lejlighed til at bevise, at hans Kræfter ikke havde forladt ham saa fuldstændigt, som Folk kunde tro. Støjen foraarsagede adskillig Kryben og Kravlen i en Stak af saltet Hø lige inden for Døren. Sandt at sige, gamle Silas Ludlow, som havde meget at takke Ephraim for for udviste Tjenester i Retning af Bryllupstaler — Silas var begavet med syv Døtre — havde, medens han forsøgte at skjule sit Hoved, udsat Halvdelen af sin Person for Beskuelse.

„Hvem skulde nu have troet det!“ sagde Ephraim og beskuede denne rigelige Halvdel. „Om det ikke er gamle Silas' Pantelonger, stoppede med Hø for at bevare Faksonen. Jeg har kendt dem i aarevis paa den Lap, som kun syner, naar han kryber op i sin Vogn nede ved Kirken. Og med hans Støvler forneden — saa livagtigt som vel muligt, det ser

ud, som om han var optaget af noget, da han glemte dem her — — lige som lidt aandsfraværende og i en Gesvindighed. Hvad Syner man dog kan se, naar man er alene og ingen Vidner har."

Det begyndte at blive utilbørlig varmt inde i Huset med bare et lille Fadeburvindu aabent. Esra Dame, som stod i Begreb med i en nær Fremtid at blive forenet i den hellige Ægtestand med Jerusha Jane, om bare Herren vilde skaffe dem af med Ephraim Junkins, var saa forlegen i sin Krog, at han smilede et pinligt Smil, og det var særlig slemt for de to fattige Slægtninge, som arbejdede i Køkkenet, hvor de lavede Bryllupsmiddagen og hadede Jerusha værre og værre for hvert Minut.

Ephraim snusede rundt med Grundighed som en Mand, der har Tiden til sin Raadighed, og nu vandrede han tilbage til Hoveddøren og satte sig højtideligt paa den store Stentrappe. I Dagligstuen begyndte de at tro, at han var gaaet sin Vej; men nu hørte de ham tydeligt sige:

„Jeg tror, jeg vil sidde her og hvile mig en Stund."

En Tid lang spiste han nogle udsøgte Æbler, som han havde fundet uden for Fadeburvinduet.

„Jeg maa sige, at dette er et temmelig vemodigt Æmne," begyndte han omsider med en Røst, som om han talte til en stor Forsamling, men hele Tiden med Øjnene paa Konvoluten, som han holdt i Haanden. „Her er hele Familien Lemly pludselig revet bort — ligesom fejet fra Jordens Overflade. Her sidder jeg paa Dørtrinet, og der er det gamle Lemly Hus lukket saa tæt som en Tromme, og ikke en Sjæl derinde — — *ikke en Sjæl.* Er det nu ikke en Skam: Her er Stalden lukket, og gamle Lemly tog bort og lukkede alle Dørene indefra. Jeg kan ikke begribe, hvordan han nogensinde bar sig ad med at komme ud, eller hvordan han skal komme ind igen. Men jeg kan se gennem en Revne i Døren, at der var saa mange som femten af hans Naboers Heste, som kravlede ind der paa en eller anden Maade, og det er et Vidunder, at ikke nogen af deres Ejermænd kommer og leder efter dem. Det er sært, at gamle Lemly skulde tage bort og glemme de her fine Gravenstener. Jeg véd ikke noget, jeg holder mere af end en af de her sene Gravenstener, naar de er gode og møre; og Simon Staples fortalte mig for ikke længere siden end som i Gaar, at 'Lisha havde sparet de faa, han havde, til en eller anden særlig Højtidelig-

hed, og her er han gaaet sin Vej og har glemt dem. Jeg kommer til at tage Resten hjem med mig."

„Det er begrædeligt at tænke sig, at en hel Stamme paa den Maade bliver afhugget og kastet i Ilden," vedblev Ephraim og vendte Ansigtet mod de lukkede Skodder, „især den gamle knastørre Jerusha Jane, som vi allesammen var saa bange for skulde blive splidset til det unge Mæhæ, Esra Dame. Jeg er glad for, at hun er gaaet sin Vej, før den Ulykke skete, for det er en hel Del Ulejlighed sparet. Jeg er glad over, at mens Folk i Almindelighed tænker, at skønt Jerusha Jane — selv hun! — fortjener en Mand, som er en god Del bedre end han, saalunde fortjener ogsaa Esra Dame en Kone, som er en Fandens Del bedre end som Jerusha. For Vorherre véd, at ingen vilde gifte sig med hende, om ikke det var for hendes Faders Penge. Jeg var bange for, at de skulde komme overens, og at jeg skulde blive anmodet om at gøre en af mine Gratulationstaler, saadan en, uden hvilken intet Bryllup har været fuldstændigt eller er blevet tænkt paa i disse Egne i de sidste fem og tyve Aar. For jeg vilde have været nødt til at slumpe mig ud af det paa den lempeligste Maade uden at saare nogens Følelser, da *jeg*

hverken er *underfundig* eller holder af at *snige* mig ud af en Forpligtelse, *som man har hørt Folk gøre.* Men jeg vilde før se Jerusha dø som Pebermø, hvilket hun af Naturen er bestemt til, før jeg vilde staa op og spaa Løgne om hendes fremtidige Lykke nu eller senere, for der er ikke en levende Sjæl i dette Sogn, som kan se, hvordan man kan ønske nogen til Lykke med at gifte sig med Jerusha, ligervis som ingen kan blive gratuleret for at gifte sig med Esra Dame."

Inde i Dagligstuen var gamle Peter Hammond faldet i Søvn, medens han ventede paa, at Ceremonien skulde begynde. Esra Dame var saa rød i Hovedet, at han troede, hans Kinder maatte lyse i Mørket, en Tanke, som gjorde dem saa meget des rødere.

„Saa er der en Slags sød Vemod i dette," vedblev Ephraim, „skønt det synes temmelig bedrøveligt saadan at faa en hel Familie revet bort som af et Lyn. De maa have været i et farligt Hastværk, da de tog bort, for de gav sig ikke en Gang Tid til at tage deres Maatter ind, men glemte deres bedste Maatte uden for, som jeg ikke har set, siden jeg gav den til Mo'er Lemly, da hun og 'Lisha holdt Sølvbryllup. Det var en temmelig værdifuld Maatte, som enhver kan se ved at sammenligne den

med den, som 'Lisha gav Præsten, da han holdt Bryllup. De siger, at Mo'er Lemly i Førstningen plejede at bruge den som Sengeforlægger. Hun vilde aldrig have taget bort og ladet den ligge løs her, om ikke der havde været noget paa Færde; maaske hun havde hørt om en eller anden, som var villig til at gifte sig med Jerusha, og hvad 'Lisha angaar, saa véd Vorherre, at han ikke vilde lade et Hestehaar i Stikken, om han troede, at en Engel kunde bruge det til en Harpestreng. Og de lod Fadeburvinduet staa aabent! Gruelig skødesløst!" sagde Ephraim og stod op. „Tyve kunde let bryde ind og stjæle Jerushas Krøller."

Resten af de sene Gravenstener var forsvundet gennem Fadeburvinduet, men Ephraim lod ikke til at bemærke det. Han tog Haspen af og lukkede Vinduet, saa at de to fattige Slægtninge var ved at kvæles for Alvor i Køkkenet. Inde i Dagligstuen sad Præsten og stirrede fromt paa de smaa Sollys-Prikker, som kom gennem Rullegardinet, til hvilket Ephraim henvendte sine Betragtninger. Enhver var uvidende om Ephraims Nærværelse og fast bestemt paa, at alle de andre skulde se det.

„Har man nogen Sinde set Mage," sagde

Ephraim højt, idet han endnu en Gang satte sig paa Stentrappen, „hvorledes selv de livløse Ting viser, hvor de savner Jerusha. Det er akkurat, som om hvad der tilhører Familien kunde tale. Her, siger denne Konvolut, som har Poststempel for i Dag og ikke kunde komme her før i Middags — her, siger den, Ephraim Junkins maa have Besked om dette her. Saa ryster den Brevet ud af sine Indvolde og løber hen og faar fat paa en Blyant og kradser paa sig selv: „Hele Familien kørte bort i Gaar“ i en første Klasses Efterligning af Mutter Lemlys Haandskrift, og saa klatrer den op og slaar sig selv fast paa Døren. Paa samme Maade med alle Tingene her ude. Hør, siger de, Jerusha Jane er løbet sin Vej for at finde en eller anden Træmand, som vil gifte sig med hende; men lad os være parate for det Tilfælde, at hun skulde gaa forgæves og komme igen, lige som de to fattige Slægtninge, som gør alt Arbejdet og ikke faar andet end som haarde Ord og Levninger; de gaar nu og sveder og laver Middagsmaden. Og saa de her sene Gravenstener, de siger til dem selv: Hør, vi maa hellere se at komme ud af Solen, ellers kan vi let blive modne før Tiden. Saa springer de op og kravler ind i Huset, som om de havde Ben paa. — Og Køkkenpumpen,

den begynder at poste Vand. — — Jeg kan høre den snorke; det lyder livagtigt, som om gamle Peter Hammond sad inde i Dagligstuekrogen ved Vinduet og var faldet i Søvn, mens han ventede paa, at noget skulde begynde. Og ud af Skuret kommer noget af det Brænde, som 'Lisha huggede paa Enken Coles' Grund, fordi hun ikke kunde betale sine Renter, og han vidste, at Sognet alligevel kom til at tage sig af hende til Vinter. Og det Brænde tager Øksen og hugger sig selv til Pindebrænde og faar fat paa en Svovlstik og kravler ind i Komfuret og stryger Stikken og buldrer som en brølende Løve, som man man kan se af Røgen, som staar ud af Skorstenen. Jerusha Jane vil snart komme hjem igen, siger al Ting. Og den gamle, sorte Gryde springer ned fra sin Krog og vralter hen til Vasken og fylder sig med Vand og klatrer op paa Komfuret og giver sig til at koge. Og Løgene — jeg kan lugte dem saa tydeligt, som om jeg havde dem lige under Næsen paa mig — de skræller deres Skaller af og springer ned i Gryden og begynder at stuve."

„Ikke desmindre," sagde Ephraim meget tydeligt, „véd jeg knap, hvorfor jeg skulde blive siddende her. Hvad kerer jeg mig om

Lemlys. Jeg har altid behandlet dem hensynsfuldt. Da Mutter Lemly kom til mig og betroede mig, hvad for en nærig gammel Knoldesparker 'Lisha var, sagde jeg aldrig et Ord til 'Lisha. Og da 'Lisha kom til mig og spurgte mig, om det var ugudeligt at ønske Mutter Lemly i Himlen, sagde jeg det ikke til hende. Jeg gav dem begge min Sympati; men jeg har ingen Ting med dem at gøre mere end som med andre Folk i Sognet. Før jeg véd af det, kommer min Familie fra Boston, og jeg tror knap, jeg skulde synes om, at de skulde finde mig paa denne her Stentrappe, for min Familie fra Boston er temmelig fornem og stor paa det og holder ikke af at se mig med de første de bedste. Jeg kan naa hjem paa omtrent ti Minuter."

Ephraim rejste sig og gik hurtigt ud af Gaarden og endnu hurtigere ned ad Vejen, til han forsvandt bag en Bøjning i denne. Motionen, langt fra at trætte ham, var oplivende, og han gik afsted i samme Tempo, grinende, medens han gik. Stokken, som han havde støttet sig til, da han gik op ad Trappen for at finde Zendy, laa glemt i Lemlys Gaard. Ephraim var mere og mere henrykt over sig selv for hvert Skridt, han tog.

Zendy stod alene uden for Huset. Den

Skikkelse, som lignede Ephraim, kom altfor hurtigt til at være ham, og da Ephraim var i Hørevidde, saa han ud som en anden Mand, for det sædvanlige melankolske Udtryk i hans Ansigt var afløst af et tilfreds Smil. Zendy var ilde til Mode.

„Hvad er der i Vejen?“ sagde hun. „Hvor har Du været? Hvor er din Stok? Er Du ikke for varm?“

„Hi—hi,“ sagde Ephraim straalende og dampede forbi hende og gik op ad Skraaningen til Huset saa hurtigt, at hun ikke kunde følge med. „Hi—hi, Du kan tro, de fik Sandheden at høre. Jeg tror knap, de vil glemme det saa snart. Er der nogen efter mig? Jeg har ikke set mig om; spaserede af, som om jeg havde forladt dem ved deres eget Gærde. Du skulde have hørt mig tænke højt — lige ud af Hovedet: Løgene tog deres Skaller af, sagde jeg, og sprang ned i Gryden og gav sig til at koge. Det var, saa man kunde tage og føle paa det. Og gamle Silas' Pantalonger. Bare Du havde været med.“

„Vist saa Epraim, vist saa,“ sagde Zendy beroligende. „Du er ikke rigtig rask, det er jeg vis paa. Du er helt febrilsk, ikke sandt? Saa, saa, det kan aldrig være godt at blive saa ophedet. Hvordan gaar det med dine Smerter?“

„Febrilsk?“ sagde Ephraim. „Hvem er febrilsk? Jeg vil lære dem, at jeg ingen Liggehøne er. Saa de tror, at jeg har tabt mine Ævner, gør de? Og hvad Smerter og Piner angaar, saa har jeg ikke en, ikke om jeg saa vilde prøve paa det. Jeg tror aldrig, jeg skal have en Pine mere. Jeg har rystet Sygeligheden af og vil ingen flere Piller ha' — — og Doktoren giver jeg en glad Da'. He—he, hvad synes Du om det Vers, Zendy?“

„Ephraim Junkins,“ sagde Zendy højtideligt. „Vil Du gaa i Seng og det lige paa Øjeblikket. Du er en syg Mand, men Du vil ikke tro det. Jeg har ikke set Dig saadan i de sidste ti Aar. Lad mig ikke høre et eneste Ord. Du behøver hver en Smule Kræfter, Du har i Dag. Aa, Ephraim, hvorfor blev Du ikke hjemme?“

„Gaa i Seng? Sludder!“ sagde Ephraim. „Jeg siger Dig, jeg er saa frisk som en Fisk. Jeg kunde ikke finde en Pine eller en Smerte, om jeg prøvede paa det.“

„Det er netop det, som er i Vejen med Dig,“ sagde Zendy. „Du har naaet Toppen af Bjærget, som skuer ned paa Dødens Skyggedal, Ephraim, og her er Du parat til at rutsche ned til Bunden af den saa hurtigt, som Du kan. Véd Du ikke, hvordan det altid gaar?

De, som ere syge, staa op paa en Gang og springe omkring og se raske ud, og alle Mennesker sige: „Hvor rask Ephraim Junkins ser ud!“ og saa paa en Gang snapper Vorherre deres Hoved af som med en Økse. Ephraim — — — jeg forstaar ikke — — — Ephraim — naa!“ afbrød hun sig selv, „nu gaar Du pænt i Seng, ikke sandt?“

„Sludder,“ sagde Ephraim. „Her er jeg saa livlig som en Kattekilling. Du skulde bare have set mig stryge ned ad Landevejen som skudt ud af en Kanon. Vil Du bare høre: Der var femten Heste, som kravlede ind i den Stald og lukkede sig selv inde, — hvad siger Du om det? Jeg bilder mig ind, jeg sad der næsten en hel Time og snakkede med mig selv, saa højt, at Duerne paa Taget kunde høre mig. Jeg tror nok, Jerusha Jane vil huske . . .“

Men Begejstringen var døet ud af Ephraims Stemme.

„Jeg havde i Sinde at gaa ned foran Huset ved den Tid, Brylluppet vilde være forbi, og hugge det gamle Træ om, som jeg saa længe har talt om,“ tilføjede han tankefuldt.

Da Zendy forlod ham, sad han stille i Gyngestolen og stirrede temmelig vist paa sine Tommelfingre. Hun løb ned til Lande-

vejen og fik fat paa en Dreng, som hun havde set køre en af Lemly's Vogne.

„Skynd Dig at finde Doctor Payne“ sagde hun. „Han er nede til Bryllupet, tror jeg. Sig til ham, at han maa komme herop saa hurtigt han kan, for Ephraim Junkins har havt et Slag, og jeg tvivler paa, at han kan leve til Aften. Skynd Dig, saa skal Du faa en Vandmelon“.

Da hun kom tilbage, var Ephraim tavs, og hun saa bedrøvet paa ham og sagde intet. Han ventede, at hun igen vilde nøde ham til at gaa i Seng, men hun lod ham i Ro. Omsider sagde Ephraim:

„Hvis Du er den aller mindste Smule urolig, Zendy, vil jeg naturligvis gaa i Seng. Paa samme Tid ser det halvt tosset ud, og jeg vilde ikke sige noget til Naboerne om det“.

„Har Du ikke den aller mindste Smule Pine?“ spurgte Zendy.

„Nej“ sagde Ephraim med en Anelse af Beklagelse, „jeg kan ikke med Sandfærdighed staa og lyve om det. Jeg har ikke den mindste Smule ondt“.

„Det er usædvanligt“, sagde Zendy. „Og en Ting kommer aldrig alene. Spring Du i Køjen saa hurtigt Du kan, og jeg vil lave Dig et varmt Omslag og lidt Hamborgerte og stoppe Dine

Øren med Bomuld, for at Faarekyllingerne og Hanerne ikke skal holde Dig vaagen. Og jeg vilde drikke en Kop kogende Vand, om jeg var Dig. Jeg tror ikke, der er noget at blive urolig for, Ephraim, kanske det vil gaa over i Løbet af Natten".

Ephraim laa begravet under Fjerdynen med Skodderne lukkede, mens Zendy havde travlt i Køkkenet ved Siden af. En Lysstraale sneg sig ind og ramte Væggen ved Siden af ham; hele Verden syntes aarvaagen og rask, men Ephraims lette Sind var gaaet bort. Lidt efter kaldte han:

„Det er usædvanligt, ikke sandt?"

„Ja maaske", svarede Zendy, „alligevel..."

„Alligevel hvad?" sagde Ephraim med Bomuld i Ørerne.

„Hør jeg tror, Du maa hellere tage den her Mrs. Sloply's Mirakkel-Middel frem. Det kan ikke gøre nogen Fortræd, skønt jeg tror ikke, der er nogen Grund for Dig til at blive urolig, saa livlig, som jeg er".

„Vist ej", sagde Zendy, „Uro vil bare gøre Dig værre".

Ephraim laa og stirrede paa Loftet, paa en ubehagelig Maade følende Støvets Baand. Han lyttede til Pulsslagene i sine Aarer og undrede sig over, at de ikke slog paa usædvanlig

Maade — — en Ting kommer aldrig alene. Under Tiden stoppede Ens Hjærte pludseligt, og saa gispede man tre Gange, og alt var forbi.

„Tror Du ikke, det var bedst, om Du havde dette her Dr. Snyders Universalmiddel parat", raabte han, „og hvis Du ser Dr. Payne, kan Du kalde ham ind. Jeg var saa springsk som et Føl, da jeg kom ind, men jeg ved ikke — — —".

Det forekom ham, at Stueuret dikkede i Takt med hans Aandedræt — — saadan syntes det i det mindste først; men nu var Uret sandelig ved at løbe fra ham. Maaske hans Lunger vare angrebne og arbejdede langsommere, til de tilsidst stoppede som tomme Bælge.

„Maaske det er bedst at sende Bud efter ham, Zendy, for at Du ikke skal blive urolig", lykkedes det ham omsider at sige uden at lade Uret løbe fra sig.

„Saa, saa" sagde Zendy, „jeg vilde ikke snøfte saadan i Dit Sted. Han er paa Vejen."

„Hvad for noget? Sendte Du Bud efter ham?" udbrød Ephraim. „Mon Du har havt en af Dine Anelser. Jeg vilde ikke have saadan noget Vrøvl i Dit Sted. Her er jeg saa frisk som en Fisk, ikke sandt? Hvorfor prøver Du saa paa at skræmme mig? Er ikke det Ur ved at gaa i Staa? Jeg er ikke overtroisk, men det gør mig nervøs at se Dig rende rundt paa denne Maade.

Zendy trøstede ham med Hamborgerteen for hans indre Jeg og med noget, som hun lagde paa hans Ryg — et Omslag, hvis sennopsholdige Natur hun skjulte for Ephraim, som ikke holdt af at blive brændt. Hamborgerteen begyndte at lede efter de sene Gravenstener.

Lemly's Dreng mødte Gæsterne, da de var ved at gaa fra Bryllupet, og han gik fra den ene til den anden, vigtig af sin Nyhed, saa at enhver før Aften vidste, at Ephraim var gaaet til Sengs. De, som havde kendt Zendy og Ephraim i de unge Aar, kom ind for at se, om de kunde være til Nytte, og der var en hel Forsamling af Folk i deres Søndagsklæder.

„Ingen skal sige, at de fandt mig uforberedt", udbrød Zendy, „her gaar han og hyler og klager i to Aar, og saa paa en Gang farer han op og stryger afsted og siger, at han ikke har en Smerte eller Pine, og taler om at hugge Træer om. Jeg sendte ham paa Hovedet i Seng".

Ephraim tog Bomulden ud af det ene Øre. Gæsternes Ankomst havde for et Øjeblik drejet hans Tanker fra ham selv.

„Det var pænt af Jer saadan at pynte Jer bare for at besøge os", hørte han Zendy sige. De sad alle sammen i Køkkenet, hvor Lampen

kastede et dæmpet Lys over deres Ansigter, og de sad, som om de vare komne for at blive til det sidste. Samtalen sagtnede, fordi enhver tænkte paa Bryluppet, men ingen havde Mod til at omtale det. Gamle Peter Hammond, som var døv, var altid lidt bagefter, og Ephraim hørte ham sige:

„Hvad, ikke Smerte eller Pine?"

„Ikke saa meget som et Fluebid" raabte Ephraim. „Jeg ved ikke, om Herren er ved at gøre Plads for mig paa den anden Side, men jeg kunde have havt Lyst til at faa det gamle Æbletræ fældet. Jeg har været ved at gøre det lige siden den Gang, da Liviticus Brook stak en Møggreb i Benet, og Alice Dame kom til Skade med hendes Læg, og Joel Pitkin blev valgt."

„Han begynder at række tilbage", hviskede Amanda Dame til Sarah Tower. „Naar de begynder at række tilbage, Aar og Aar tilbage, saa ved jeg altid, at de ikke har langt igen."

Hendes Bemærkning blev gentaget til de andre, og for en Tid hørte Ephraim ikke andet end en betydningsfuld Mumlen.

„Der er en hel Del Sygdom og Sygelighed her paa Egnen" lød Mo'er Margery Hooks Stemme, brydende den begravelsesagtige Stilhed. „Det hedder sig, at May Tenny Warren ikke

vil leve til Morgen, og hun er dog saa ung . . . . . har man hørt Magen? Og saa gamle Jeddy Marvin . . . han var født samme Dag som Ephraim . . . han havde en forfærdelig Nat og er lige daarlig. Jeg har saamænd ikke en Trævl at tage paa til en Begravelse".

„Du faar nøjes med at gaa til Brylluper, til Du faar noget nyt", sagde Ephraim og synede Mo'er Margery's lavendelblaa Besætning.

Denne Bemærkning fremkaldte nok en Pavse.

„Zendy, giv mig lidt Rabarberdraaber, hører Du", raabte Ephraim.

„Hvad han siger, minder mig om gamle Josiah Codman", lød Hannah Swans Røst. „Gamle Josiah, om I kan huske ham, stod op efter et Slag og hyppede en hel Række Roer. Om Aftenen laa han paa sin Ryg, og før Morgen var han saa kold som en Sten".

Ephraims Tanker vendte tilbage til Uret, som nu syntes at gaa langsommere end hans Aandedræt. Maaske hans Lunger vilde gaa hurtigere og hurtigere, til de sprængtes, og han laa kold og død.

„Saa var der Jim Sweets Kone", hørte han Angy Brooks sige. „Hun laa med en kronisk Krampe og stod op og gik til Dans. Hun sagde, at hun kunde have Lyst til at se nogen danse om Kap med hende. Og midt

i en Hopsa faldt hun omkuld og var død. Mange af de Hellige tog det for en Straffedom fra Himmelen."

„Og saa var der Eunice Dexter, om Du husker hende", sagde Hannah Swan, „hun, som var gift med Spooners Tvillinger, den ene efter den anden. Hun stod op og gik til et Høstgilde og døde efter at have spist Mo'er Hammonds Pandekager. Jeg kan da ikke tro, at Ephraim har spist noget, har han?"

„Nej", sagde Zendy, „han har ingen Ting spist. Han er alt for bange for at spise noget, som ikke er godt for ham". Ephraim tænkte paa de sene Gravenstener, og af en eller anden uforklarlig Grund ønskede han, at han ikke havde rørt dem.

„Zendy", raabte han, „har den Dreng ikke fundet Dr. Payne endnu? Hvorfor bliver han saa længe borte?"

„Doctor Payne?" sagde Mo'er Margery Hook. „Han er taget til Boston og bliver borte en Uge".

„Død og Pine" sagde Ephraim, og den kolde Sved brød ud paa ham. „Zendy, hvad skal vi gøre?"

„Og Dr. Wallace er nede i Buckport", hviskede Peter Hammond lydeligt. „En Doctor vilde heller ikke være til nogen Nytte, tror jeg. Jeg har ingen Doctor havt i de sidste ti Aar".

„Mens vi taler om det“, hørte Ephraim Peter sige, „det minder mig om Ephraims egen Fader. Jeg ved ikke, om nogen af Jer kan huske det, men gamle Ephraim havde ligget med noget, han kaldte for tyfoid Gigt. . . . . han var for det meste sin egen Doctor . . . og en Dag stod han op fra Sofaen, som han havde ligget paa det meste af tre Aar . . . han laa og snittede smaa Skibe inden i Flasker . . og gik sin Vej og marscherede helt ned til Cedar Creek og fik gamle Enoch Blood, som havde en Smedje der, omtrent der, hvor Forsamlingshuset nu er, fik ham til at punge ud med syv Dollars, som Enoch havde skyldt ham, lige siden han giftede sig med Thankful Spinney . . . med syv Procent Rente . . . og fik fire Sønner. Og gamle Ephraim kom stolprende hjem, grinende over hele Ansigtet og sagde, at han tænkte paa at gaa ud og arbejde i sin gamle Haandtering, hvilken, om I husker det, var Skibsbyggeri. Og i Mørkningen — omtrent ved denne Tid — fik han pludselig en Slags indvendig Smerte, og gamle Ephraim gik helt naturlig hen og døde — de kunde høre ham skrige flere Mil borte. Han havde tre Doctore, men Gudbevares, de kunde ingen Ting gøre for ham. Saa Ephraim har ingen Grund til at være urolig“.

„Zendy“‘ kaldte Ephraim med Sveden perlende paa Panden. „Jeg har en sær Fornemmelse i Maven. Maaske det er bedst at tage lidt Medicin. Jeg tror næsten, jeg har ondt i Maven“.

Zendy gik ind et Øjeblik og synede ham med øvet Øje. Saa kom hun ud igen og hviskede til de andre:

„Han stirrer med Øjnene, og han er lige som lidt stakaandet, og hans Haar stritter op, men Gud, jeg er ikke længer urolig. Han er ikke ved at synke til Bunds. Nej, mænd om han er, jeg kender Ephraim“.

„Jeg vilde ikke være saa sikker i min Sag i Dit Sted“, hørte Ephraim Mo'er Margery sige; og Peter Hammond hviskede meget lydeligt:

„Nej, mænd om jeg vilde, med den Pine, akkurat som hans Fader“.

„Zendy“, raabte Ephraim, „440 begynder at brænde mig mellem Skulderbladene. Bare en af Jer vilde tage og se i Bogen. Zendy duer slet ikke dertil“.

Peter Hammond havde Bogen fat, og ingen kunde faa den fra ham.

„Her er 440“, sagde Peter efter en Søgen, som havde bragt ham til Side 440, i Stedet for til Sygdommen af dette Nummer. „En eller anden Slags Krampe, staar der; men Sludder, Ephraim, det bryder ikke ud mellem Skulderbladene“.

„Zendy, Din Tosk“, raabte Ephraim, „giv Bogen til en, som kan læse Tal. Maa jeg ligge her og dø? Aa, min Ryg! Aa, jeg er en syg Stakkel!“

Zendy gik ind i Kammeret igen. Ephraim laa med Hovedet ned i Puden.

„Min Time er kommet“, raabte han i en halvkvalt Tone. „Jeg kan føle, at jeg begynder at blive stiv. Jeg dør, jeg dør! 201 er kommet igen; 697 er paa Vejen; 440 er ved at blive til 441. Jeg dør. Farvel, Zendy, om jeg skulde gaa fra Bevidstheden af“.

Zendy kom ind og lukkede Døren. Gæsterne stirrede spændt paa hende. „Jeg tror, I Folk maa helst gaa hjem“, sagde hun, „med mindre I har et Bryllup eller anden Stads at gaa til, for det lige som ophidser Ephraim. Han er paa gode Veje igen. Han har alle sine Piner og Smerter igen, og han er altfor gal og bange for alle sine Fornemmelser for en Mand, som ligger for Døden. God Nat til Jer alle sammen“, sagde hun, mens hun holdt Lampen, og de gik i Gaasegang ud i Mørket. „Jeg satte min Lid til Sennepsplastret og Hamborgerteen“. Men det var klart, at de alle troede, at Ephraim var Døden nær.

Ephraim tumlede og vred sig under Fjerdynens Bølger. Zendy sukkede et Befrielsens

Suk, da hun saa ham, og hun satte sig ned og hvilede i Trægyngestolen.

„Se saa“, sagde hun, „nu er Du helt naturlig igen. Helt naturlig“, sagde hun bifaldende. „Saa saa, det kan aldrig være godt for Dig at brøle saadan“.

„Det var bestemt, at jeg skulde forlade Dig om kort Tid“, hylede Ephraim. „Jeg blev ved at advare Dig, men jeg fik ingen Medlidenhed. 440 er slaaet ind. Zendy, hvorfor kan Du ikke blive bange og gøre noget? Her ligger jeg paa mit Dødsleje, og Du sidder der saa stiv som en Stok. Aa, de Æbler! Min Ryg er ved at brænde af. Aa, Zendy! har Du ikke mere Følelse, end om jeg var en Frø.

Cory Judds Hoved kom til Syne i det aabne Vindue.

„Jeg hørte, at Ephraim havde et Slag“, sagde Cory, som undertiden lignede en Ugle. „Hvordan staar det til?“

„Aa Tak, han har det helt godt“, sagde Zendy, „jeg bilder mig ind, han bare har spist noget, han ikke har kunnet taale“.

„Ja vist„, brølede Ephraim arrigt og rejste sig i Sengen. „Jeg var inviteret til et Bryllup, og jeg aad Haandtaget af Døren“.

W. D. HOWELLS

—

MUSEFÆLDEN

I

Mrs. Somers, Mr. Campbell.

(I sin Dagligstue staar Mrs. Amy Somers, ung, køn, elegant, i de sidste forsvindende Spor af Enkedragt, og tager Mr. Willi Campbell i Forhør. Hun har en Avis i Haanden, sammenfoldet til Breden af en enkelt Spalte, som hun strækker ud imod ham med et Udtryk af truende Indignation).

Mrs. Somers.

Saa Du indrømmer, det er Din?

Campbell.

Jeg indrømmer, at jeg holdt en Tale for den lovgivende Komite paa Anti-Valgrets-Medlemmernes Vegne. Du vidste, at jeg skulde gøre det. Jeg ved ikke, hvordan de har refereret den.

Mrs. Somers,
(strængt)

Meget vel, jeg vil læse den. (læser) Derefter fremtraadte Mr. Willis Campbell paa Ansøgernes Vegne. Han berørte først i Korthed

det Faktum, at den store Majoritet af dannede Kvinder aabenbart ikke ønskede Valgretten.

Campbell.

Du har altid sagt, at de ikke ønskede den.

Mrs. Somers.

Det er ikke Pointet. (læser) Og mange af dem vilde føle den som en besværlig Byrde og ikke som et Privilegium.

Campbell.

Ja men sagde Du ikke . . . .?

Mrs. Somers.

Afbryd mig ikke! (læser) Som vilde tvinge dem til paa Bekostning af alvorlige Ofre at strides ved Urnerne med de uvidende Klasser, som ganske sikkert vilde udøve denne Ret, hvis den blev dem tildelt.

Campbell.

Det var Dit eget Argument, Amy. Det er næsten Dine egne Ord.

Mrs. Somers.

Det er ikke det, jeg har noget imod. (læser) Mr. Campbell hentydede derpaa i en mere humoristisk Tone til det Argument, Valgrettens Forkæmpere saa ofte anvende, at enhver Skatte-

yder skulde have Ret til at stemme. Han sagde, at han ikke billigede det, fordi det forudsatte, at ikke-Skatteydere ikke skulde have Ret til at stemme, hvilket vilde berøve en stor Skare af adopterede Borgere, som stemte ved alle Valg med stor Præcision og Udholdenhed, deres Valgret. Han fandt, at Kvindernes Fritagelse for visse af de Pligter, Staten forlangte af Mænd, opvejede Tabet af Stemmeretten, og at vi ikke burde nøde Damerne til at gaa til Valgurnerne, saa længe som vi ikke vare parate til at sende dem i Krig. En Disput paafulgte mellem Mr. Campbell og Mr. Willington, Stemmerettens Talsmand, som paastod, at Kvinderne i Verdenshistoriens store Kriser havde vist lige saa meget Mod som Mændene, medens den første paastod, at dette aldeles ikke berørte hans Standpunkt, siden Kvindernes Mod i høj Grad var moralsk Mod, som ikke lod sig fremkalde under normale Betingelser i Krig eller Fred, men udkrævede en eller anden ekstraordinær, uforudset Begivenhed.

Campbell.

Godt, hvad er det saa, Du ikke synes om i det?

Mrs. Somers.

(kaster Avisen paa Bordet og tiltaler ham med løftet Pande og Hænderne knugede mod venstre Side af Barmen)

Alt! Det er en Fornærmelse mod Kvinderne.

Campbell.

Kvinden, mener Du vist. Jeg tror ikke, *Kvinderne* vilde bryde sig om det. Hvem har nu været her og snakket, Amy?

Mrs. Somers.

Ingen. Det kommer ikke Sagen ved, hvem der har været her og snakket. Det er ikke Spørgsmaalet.

Campbell.

Det var det, jeg spurgte om.

Mrs. Somers.

Det var ikke det, *jeg* spurgte om. Alt, hvad jeg ønsker at faa at vide, er simpelthen, hvad Du mener med den Tale.

Campbell.

Gid Du vidste, hvor sød Du ser ud i den Kjole. (Mrs Somers skotter uvilkaarligt ned paa sin Nederdel først paa den ene Side saa paa den anden, og glatter lidt paa den, saa lægger hun Armene overkors som før). Men maaske Du ved det.

Mrs. Somers.

Vil Du besvare mit Spørgsmaal?

Campbell.

Med Fornøjelse, jeg mente, hvad jeg sagde.

Mrs. Somers.

Aa, er det muligt? Meget godt! Naar en Kvinde staar ved sit syge Barns Seng og udsætter sig for at dø af Smitte, hvad Slags Mod kalder Du det?

Campbell.

Moralsk.

Mrs. Somers.

Og naar hun bliver i et brændende Hus eller et synkende Skib — som de ofte gør — og gaar til Grunde, medens hendes Barn bliver frelst, hvad Slags Mod er det?

Campbell.

Moralsk.

Mrs. Somers.

Naar hun griber en Økse og forsvarer sine smaa mod en Bjørn eller en Ulv, som kommer farende ind ad Døren, hvad Slags Mod viser hun saa?

Campbell.

Moralsk.

Mrs. Somers.

Eller naar hendes Barn kryber op paa Jernbanesporet, og hun river det ud af Kløerne paa Lokomotivet . . . .?

Campbell.

Nej, stop nu Amy! Vær fair! Det er Fyrbøderen, som gør det. Han løber langs med Lokomotivet, griber det smilende Barn og lægger det i Moderens Arme, lige som Toget tordner forbi. Hans Navn er for det meste Hank Rollins. Moderen er altid forstenet af Skræk.

Mrs. Somers.

Naturligvis er hun det. Men i andre Tilfælde, hvori afviger hendes Mod fra en Mands? Hvis hendes Mod altid er moralsk, hvad Slags Mod viser en Mand saa, naar han staar Ansigt til Ansigt med en Kanon?

Campbell.

Umoralsk Mod! Hør Amy, hvad er det, Du prøver paa at bevise? At Kvinder er tapprere end Mænd? Det er de! Jeg har endnu aldrig været i nogen Fare, hvor jeg ikke ønskede, at jeg var en Kvinde, for saa vilde jeg enten have Mod til at trodse den, eller ogsaa kunde jeg vende mig om og løbe uden Vanære. Alt, hvad jeg sagde i den Tale, var, at Kvinder ikke har saa megen Nervestyrke som Mænd.

Mrs. Somers.

De har mere.

Campbell.

De har flere Nerver . . . ja!

Mrs. Somers.

Nej, mere Nervestyrke. Tag Dr. Cissy Gay, den lille, spinkle, fine, følsomme Tingest; hvad tror Du, hun gik igennem, da hun studerede Medicin og gik paa Hospitaler og alle de ækle Indretninger? Og Mrs. J. Plunkett Harmon, tør Du sige, at hun ingen Nervestyrke har, som hun staar der og taler til alle Slags Forsamlinger paa Talerstole rundt omkring? Eller Pastor Lily Barber, som lever, saa at al Slags Latterliggøren hører op, og gaar rolig omkring og passer sit Arbejde . . .

Campbell.

Aa, saa *de* har været her og snakket!

Mrs. Somers.

Det har de *ikke!* Og selv om de havde, saa er Dr. Gay lige saa stor en Modstander af Kvinde-Valgretten som Du.

Campbell.

Som *jeg?* Og er Du ikke ogsaa en Modstander af den?

Mrs. Somers.

Vist er jeg det. Eller jeg var det, til Du holdt den Tale.

Campbell.

Den var egentlig ikke beregnet paa at omvende Dig.

Mrs. Somers.

Den har bragt mig i en falsk Situation. Alverden ved, eller saa godt som ved, at vi er forlovede.

Campbell.

Naa, *jeg* skammer mig ikke over det, Amy.

Mrs. Somers.

(strængt)

Lige meget! Og nu vil det se ud, som om jeg ikke havde en eneste selvstændig Tanke, men bare blev trukket frem og tilbage af Dig. En Kvinde, som lader sig forlede af en Mand til at gøre andre Kvinder latterlige, er foragtelig.

Campbell.

Hvem sagde det?

Mrs. Somers.

Ingen! Det kommer ikke Sagen ved, hvem der sagde det. Mrs. Mewane sagde det.

Campbell.

Mrs. Mewane?

Mrs. Somers.

Ja, Mrs. Mewane, som Du altid roser og beundrer saa meget for hendes sunde Sans og hendes fornuftige Ideer. Sagde Du ikke, at hun skrev lige saa logisk og vægtigt som en Mand?

Campbell.

Vist gjorde jeg det.

Mrs. Somers.

Meget godt. Hun siger, at hvis noget kunde omvende hende til Gunst for Kvindernes Stemmeret, saa er det Din Tale. Hun siger, det er et underfundigt Angreb paa det hele Køn.

Campbell.

Nej, jeg siger Pas! I er allesammen ens. Først tager I alt personligt, og saa siger I, det er et Angreb paa hele Kønnet. Kunde jeg ikke gøre dette her godt ved at offentliggøre en Erklæring, hvori jeg anerkender Dit fysiske Mod for hele Menigheden, Amy? Saa maatte Dine Veninder indrømme, at jeg havde anerkendt hele Kvindekønnets Nervestyrke.

Mrs. Somers.

Nej, Du kan ikke gøre det godt nu. Og jeg er grumme, grumme, *grumme* bedrøvet over, at jeg underskrev den Ansøgning. Intet vil nogen Sinde lære Mændene at vurdere Kvinderne, før Kvinderne for Alvor lære at hævde deres Værd.

Campbell.

Det lyder grumme meget som et nyt Citat, Amy.

Mrs. Somers.

Og de maa være forberedte paa at blive behandlede som Kujoner, til de vise, at de er Heltinder. Og de maa først og fremmest have Valgret.

Campbell.

Ah-ha!

Mrs. Somers.

Da, og ikke før vil Mændene anerkende deres Lighed i alt det, som er bedst hos dem begge. Saa vil man ikke længere høre nogen sygelig Uforskammethed om moralsk Mod og uforudsete Fornødenheder.

Campbell.

Jeg kan ikke rigtig se de Trin, der føre

til denne Konklusion, men Mrs. J. Plunkett Harmons overlegne Aand naar Konklusioner i Spring.

Mrs. Somers.

Det var *ikke* Mrs. Harmon.

Campbell.

Saa var det Pastor Lily Barber, Du behøver ikke at fortælle mig, at *Du* opfandt det Vaas, Amy. Men jeg giver mig for i Dag. Tænk paa det, Kære, og naar jeg kommer tilbage i Morgen . . . . .

Mrs. Somers.

Maaske det er lige saa godt, at Du ikke kommer tilbage i Morgen.

Campbell.

Hvorfor?

Mrs. Somers.

Fordi — fordi jeg er bange for, at vi ikke kan sympatisere. Fordi, hvis Du tror, at jeg behøver en uforudset Fornødenhed for at vise, at jeg er parat til at dø for Dig, naar det skal være . . . . .

Campbell.

Dø for mig? Jeg vil have, at Du skal leve for mig, Amy.

Mrs. Somers.

— og den Fornødenhed aldrig kom, saa vilde Du foragte mig.

Campbell.

Aldrig.

Mrs. Somers.

Hvis Du har saadan en lav Tanke om Kvinder i Almindelighed . . . .

Campbell.

Jeg, en lav Tanke om Kvinder!

Mrs. Somers.

Du sagde, de var Kujoner.

Campbell.

Jeg har aldrig sagt, de var Kujoner, og hvis det lød, som om jeg sagde saaledes, har jeg udtrykt mig uheldigt. Jeg tror paa Ære og Samvittighed, Amy, at naar en Kvinde er vækket, er hun ikke bange for noget i Himlen eller paa . . . . . (Han stopper pludseligt og ser hen i et Hjørne af Stuen).

Mrs. Somers.

Hvad er det?

Campbell.

Aa, ingen Ting, jeg troede, jeg saa en Mus.

Mrs. Somers.

En Mus! (Hun styrter løs paa ham og klamrer sig til ham med krampagtig Energi. Saa giver hun pludselig Slip paa ham, springer op paa en Stol og bøjer sig forover for at holde sit Slæb op fra Gulvet) Aa, jag den ud! Jag den *ud*. Slaa den ikke *ihjel!* Aa, ih-ih! *Jag* den ud. Aa, hvad skal jeg gøre? Søde Willis, spring op paa en Stol. Aa, det rædsomme, lille, ækle Kryb! Aa *jag* den ud! (Medens Mrs. Somers udstøder disse Besværgelser, slipper hun afvekslende sit Slæb for at skjule Ansigtet i Hænderne og afdækker Ansigtet for at gribe sit Slæb) Aa, er den *borte?* Kom her, Willis, og lad mig holde Dig i Haanden. Nej faa den, faa den, *faa* den ud!

Campbell

(gaar omkring i Stuen med overlagt Sindsro) Jeg kan ikke finde den. Jeg tror, den er krøbet ind i sit Hul igen.

Mrs. Somers.

Vist er den ej. Den har ikke noget Hul her. Den maa være kommet ind ude fra. Aa, jeg *haaber*, at jeg en Gang maa faa en *Smule* Forstand, og aldrig, aldrig, aldrig mere lade Kage og Vin bringe ind i Dagligstuen igen, lige meget *hvor* trætte Folk er af at have spaseret. Det var naturligvis Lugten af Frugten og Kagerne, som fik den ind, og de kunde lige saa godt have taget med Sporvognen,

men de sagde, at de havde spaseret hele Vejen for at faa mig til at skrive under paa den Valgrets-Ansøgning, og da jeg sagde, at jeg allerede havde skrevet under paa Anti-Valgretten, maatte jeg naturligvis byde dem noget; det var det mindste, jeg kunde gøre. Har Du jaget den ud?

Campbell.

Jeg har gjort mit bedste, men jeg kan ikke finde den, og jeg kan ikke jage den ud, før jeg finder den.

Mrs. Somers.

Den er løbet ind i Kaminen. Rasl med Ildtangen. (Campbell gaar hen til Kaminen og rasler med Ildtangen og Kulskuffen, mens Mrs. Somers skjuler sit Ansigt). U-u-ih-ih-ih! Er den borte? (Hun afdækker sit Ansigt).

Campbell.

Den var ikke der.

Mrs. Somers.

Vist var den saa. Prøv ikke paa at fortælle mig, at den ikke var der. Hvor kunde den være, hvis den ikke var der? Se under Bordet!

Campbell.

Hvad for et?

Mrs. Somers.

Det der med Hylden, som naar lige ned

til Tæppet. Rag under det med Ildrageren! (Da Campbell adlyder, skjuler hun sit Ansigt igen). U-u! Er den nu borte?

Campbell.

Den var ikke der.

Mrs. Somers.

Rag haardt! Slaa paa Hylden! Slaa løs!

Campbell.

(rager og hamrer) Saa! Jeg siger Dig, den var ikke der!

Mrs. Somers.

(afdækker sit Ansigt) Aa, hvad skal jeg gøre? Den maa være her et eller andet Sted, og jeg kan ikke aande, før Du finder den. Bank igen!

Campbell.

Snak! Den er gaaet for længe siden. Tror Du, en Mus med den mindste Smule Aandsnærværelse eller Selvagtelse vilde blive her efter alt det Spektakel? (Han kaster Tangen ned med et Brag)

Mrs. Somers.

(kvitterer for Braget) Uh!

Campbell.

(gaar hen imod hende og rækker Haanden ud) Kom ned, Amy, jeg maa gaa.

Mrs. Somers.

(med Rædsel) Komme ned? Gaa?

Campbell.

Vist saa. Jeg kan ikke blive her hele Dagen. Jeg maa følge den Mus ned paa Gaden og faa den arresteret, det er min Borgerpligt.

Mrs. Somers.

Prøv ikke paa at være morsom. (Efter et Øjebliks Pavse) Du ved, jeg kan ikke lade Dig gaa, før jeg har set den Mus gaa ud af Stuen. Gaa rundt og tramp i alle Krogene. (Hun skjuler sit Ansigt igen) Uh!

Campbell.

Hvordan kan Du se den gaa, naar Du ikke ser op? Den er gaaet for længe siden. *Jeg* vilde ikke blive, hvis jeg var en Mus. Og jeg maa gaa i hvert Tilfælde.

Mrs. Somers.

Nej jeg beder, jeg *befaler* Dig at blive, eller jeg vil aldrig komme levende ud af dette Værelse. Det ved Du. (Det ringer paa Døren) Aa, Du *Godeste*, hvad skal jeg gøre? Jeg sagde til Jane, at jeg ikke var hjemme, hvis der kom nogen, og nu kan jeg ikke røre mig af Pletten. Hvad *skal* jeg gøre?

Campbell.

(strængt)

Du maa komme ned. Der er ingen Mus her, siger jeg Dig, og hvis Folk kommer ind og finder Dig paa en Stol, hvad vil de tænke?

Mrs. Somers.

Jeg kan knæle paa den. (Hun falder paa Knæ paa Stolen) Saa!

Campbell.

Det er ikke bedre, det er værre.

Mrs. Somers.

(lytter til Stemmerne ved Døren, som Jane har aabnet) Hys, lad mig høre, hvem det er. Hys! Ja det er dem! (lytter) Ja, det er Mrs. Miller og Lou Bemis og Mrs. Curwen! Jeg kan ikke begribe, hvordan de kommer sammen, for Mrs. Miller og Mrs. Curwen lige frem hade hinanden. Aa, vist saa! Nu har jeg det! De er alle sammen paa Vejen til Mrs. Ransoms The, Mr. Ransom viser sine Malerier frem og nogle af hendes — gyselige Smørerier. Jeg kan ikke begribe, hvor hun har Mod! Og de er truffet sammen her. Ja det er rigtigt! (Mrs. Somers afleverer disse Bemærkninger i en rivende Fart og en gennemtrængende Hvisken) Og saa snart hun bringer deres Kort op, vil jeg sige, at jeg slet ikke er rask — at jeg har travlt — at jeg

er ved at gaa ud. Nej, det gaar ikke! Jeg *maa* være syg. Alt andet vilde være umuligt, efter at hun har sagt, at jeg er hjemme, og Jane maa gaa tilbage og sige, at hun havde glemt, at jeg var til Sengs med Hovedpine. (Da Jane viser sig i Døren og viger tilbage ved Synet af Mrs. Somers knælende paa en Stol, vinker denne til hende, skærer Ansigter, ryster paa Hovedet og lægger Fingeren paa Læben for at paabyde Tavshed, mens hun vedbliver at hviske) Ja, det er godt, Jane, skynd Dig ned og sig til Dem, at Du havde glemt, jeg var gaaet til Sengs med en rasende Hovedpine, og lad ikke en Sjæl komme ind. Mr. Campbell saa en Mus, og jeg kan ikke komme ned, før han har fanget den. Gaa!

II.

Jane, Mrs. Somers, Mr. Campbell, saa Mrs. Miller, Mrs. Curwen, Mrs. Bemis)

Jane.

efter et Øjebliks Forstenelse) En Mus! Her i Stuen? Gud Fader fri og bevare os vel! (Hun springer op paa en Stol ved Siden af Mrs. Somers, som igen rejser sig op paa sin Stol)

Mrs. Somers.

Saa Du den? Aa-ih-ih!

Jane.

U-hu-hu-u-u! Det ved jeg ikke! Hvor var den? Ja, jeg syntes ..... (De klynge sig krampagtigt til hinanden og blande deres Skrig, hvorpaa Damerne komme farende op fra Modtagelsesværelset neden under)

Damerne.

(ved Synet af Mrs. Somers og hendes Tjenestepige) Hvad er det? Hvad er det?

Mrs. Somers.

Aa, der er en *Mus* i Stuen. Spring op paa en Stol!

Mrs Miller.

(voltigerer midt op i Sofaen) En Mus!

Mrs. Lou Bemis.

(lander paa en spinkel Taburet) Aa, ikke *her*, Mrs. Somers! *Sig* ikke det!

Mrs. Curwen.

(med en Latter af blandet Rædsel og Morskab, fra Toppen af Divanbordet, hvor hun finder sig selv) Hvor er den?

Mrs. Somers.

Det ved jeg ikke. Jeg har ikke set den. Men aa, den er her et eller andet Sted. Mr. Campbell saa den og Jane, da hun kom op med Deres Kort, og han har prøvet paa at jage den ud, men den er ikke til at *rokke* og .....

Campbell.

(desperat)

Mine Damer, der er ingen Mus her! Jeg har rodet rundt med Skuffe og Tang over hele Stuen, og Musen er løbet! Det kan De stole paa, De er lige saa sikre her som i Deres egen Stue.

Mrs. Somers.

Hvor kan De sige det? Nej, jeg vil ikke være ansvarlig, hvis noget skulde hænde. Musen er her endnu. Ingen har set den gaa, og den er her endnu.

Mrs. Bemis.

(prøver paa at holde Ligevægten paa sin Stol) Aa, Du Gode, hvor vakkelvorn den er! Jeg er vis paa, den er ved at gaa i Stykker.

Mrs. Curwen.

Kom her op til mig, Mrs. Bemis, saa kan vi beskytte hinanden.

Mrs. Miller.

Og begge to falde ned. Kom hellere op i Sofaen, Mrs. Bemis.

Mrs. Curwen.

Musen kunde løbe op paa den Ottoman-Sofa lige saa let som paa Gulvet.

Mrs. Miller.

skjuler sit Ansigt) Aa, hvor kan De sige saadan noget?

Mrs. Bemis.

Jeg falder, jeg falder!

Mrs. Somers.

Willis, skam Dig, hjælp hende!

Campbell.

Men hvordan — hvordan kan jeg hjælpe?

Mrs. Somers.

Giv hende en anden Stol.

Campbell.

Aa! (Han skubber en stor Lænestol over imod Mrs. Bemis, som springer over paa den med et vildt Skrig, medens hun sender Taburetten halvvejs over Stuen i sin vilde Flugt).

Mrs. Bemis.

Aa Tak, Tusind Tak, Mr. Campbell, jeg skal aldrig glemme det.

Mrs. Curwen.

Ja, De har reddet vore Liv. Naar der er en Mand til Stede, bryder jeg mig ikke om Tusinde Mus.

Mrs. Miller.

Nej, hvor oprigtig!

Mrs. Curwen.

Oprigtighed er min Hoveddyd.

Campbell.

(betragter hende med Morskab og Interesse) Jeg tror ikke, De er saa gruelig bange.

Mrs. Bemis.

Vist er hun det, Mr. Campbell. Hun holder sig oppe paa den Maade, og saa lige paa en Gang besvimer hun.

Mrs. Curwen.

Ikke paa Divanborde, min Kære, der er ikke Plads.

Campbell.

(med voksende Beundring)

Hvorfor gaar De ikke ned og giver de andre et godt Eksempel?

Mrs. Curwen.

Jeg foretrækker at sætte Eksemplet her, det er nok saa sikkert.

Campbell.

De ser ud som en Statue af en eller anden Gudinde paa sit Alter — eller en Helgeninde.

Mrs. Curwen.

Tusind Tak, hvis De vil sige Offer, vil jeg give Dem Ret. For Eksempel Iphigenia. Men det andet er for meget. Gudinder og Helgeninder er mere, end jeg kan staa for.

Campbell.

Og *De* er ogsaa bange for Mus?

Mrs. Curwen.

Ja, saamænd er jeg det.

Campbell.

Men der er ingen Mus her – kun en elendig Mand. Vil De saa komme ned?

Mrs. Somers.

Mrs. Curwen, prøv ikke paa det! Det er bare noget, han *siger!* Musen er her inde. (Til Campbell) De bringer os alle sammen i en yderst naragtig Situation.

Campbell.

Jeg fortryder det, det ved Gud, jeg gør. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg ikke tror, der er en Mus her inde.

Mrs. Somers.

Jane har lige set den.

Campbell.

Hun troede, hun saa den, men jeg tror, hun tog Fejl. En Løve vilde være blevet skræmmet bort efter alt det. (Det ringer paa Entredøren)

Mrs. Somers.

Naa, Jane, der er nogen ved Døren. Du maa gaa ned og lukke op.

Jane.

(kaster sit Forklæde over Hovedet)

Aa, Frue, jeg kan ikke, jeg er saa bange for Mus.

Mrs. Somers.

Snak, Du *maa* gaa. Det er aldeles latterligt, at Du ikke tør.

Jane.

Aa, jeg kan ikke, Frue. Jeg har altid været saadan, lige fra jeg var lille. Jeg kan ikke udstaa dem.

Mrs. Somers.

Dette her er skandaløst. Mener Du, at Du ikke vil gøre, hvad jeg beder Dig om? Meget godt, Du kan *gaa*. Du behøver ikke at blive Ugen ud, jeg vil betale Dig din Løn, og Du kan gaa lige paa Stedet. Forstaar Du mig?

Jane.

Ja, vist gør jeg det, og jeg vilde med Fornøjelse gaa lige paa Minuten, men jeg tør ikke gaa.

Mrs. Somers.

Men hvorfor skulde Du ikke gaa? Der er ikke Spor af Fare. Er der vel, Mr. Campbell?

Campbell.

Ikke Spor, Musen er løbet ud for længe siden.

Mrs. Somers.

Hører Du det?

Jane.

Jeg kan ikke gøre for det; der er saa mange i Spisestuen.

Mrs. Somers.

I *min* Spisestue? Aa, Du Godeste! Hvorfor har Du ikke sagt det før?

Jane.

Og der var en, som løb over Foden paa mig.

Mrs. Somers.

Over Foden paa Dig? At Du overlevede det! Hvorfor har Du ikke sat Fælden? Hvor er Katten?

Jane.

Kokkepigen forkæler Katten, hun giver den saa meget at spise.

Mrs. Miller.

Ja, det er det værste med Kokkepiger, de skal altid spolere Ens Kat.

Mrs. Bemis.

De give dem for meget at spise.

Mrs. Miller.

Og saa due Kattene ikke til at fange Mus. Jeg havde en Kat . . . . (Klokken ringer igen)

Mrs. Somers.

Der! En eller anden *maa* gaa.

Campbell.

Aa, lad *mig* gaa.

Mrs. Somers.

Og forlade os? Hvor kan De tænke paa det! Aldrig i Verden!

Jane.

Kokkepigen vil komme op, hvis de blive ved med at ringe. U-hu-hu! Hvordan skal jeg nogen Sinde slippe ud?

Mrs. Somers.

Lad være med at græde, Jane! Vær rolig! Du er ganske sikker. Du kan være glad ved, at det ikke er værre. Saa, der er Kokkepigen. Hvem kan det være? Hys!

Jane.

(griber fat paa Mrs. Somers) Aa, u-hu-hu!

Alle Damerne.

Ih-ih-ih-ih!

Mrs. Somers.

Hvad er der i *Vejen*, Jane? Slip mig! *Hvad* er det?

Jane.

Aa, jeg troede, jeg var ved at falde ned midt iblandt dem.

Mrs. Agnes Roberts.

(raaber op nedefra) Hvad i *Alverden* er der i Vejen, Amy?

Campbell.

Ha, min profetiske Sjæl, min Søster!

Mrs. Somers.

Er det Dig Agnes? Kom ikke op! Kom ikke op, hvis Du har dit Liv kært! Kom ikke op! Aa, det er rædsomt, at Du skulde komme. Bliv ude! Gaa lige ud af Huset, hvis Du ikke vil kaste dit Liv bort.

De andre Damer.

Kom ikke op! Kom ikke op! Bliv ude! Det er ingen Nytte til.

III.

Mrs. Roberts. De forrige.

Mrs. Roberts.

(skridende op ad Trappen som draget til sin Undergang af en uimodstaaelig Fortryllelse) Ikke komme — blive udenfor? — Hvem er det, som taler? Hvad er der i Vejen? Aa, *Amy*, hvad er det? (Da hun naar op til Trappeafsatsen uden for Dagligstuen og ser ind, hvor Campbell staar midt paa Gulvet med Hænderne i Bukselommerne og Fortvivlelse i Ansigtet) Du her Willis? Hvad bestiller Du? Hvad er det? (Hendes Øje vandrer hen til Damerne, som skælve paa deres respektive Stole, og en gryende Forstaaelse begynder at vise sig i hendes Ansigt) Hvad er — Aa, det er da — det er da — det er da vel ikke en Mus? Aa, *Amy*, Amy, Amy! Aa, hvor *kunde* Du lade mig gaa lige ind i Gabet paa den? Aa, jeg kan aldrig tilgive Dig! Jeg troede, nogen var ved at blive myrdet. Aa, hvorfor *sagde* Du ikke, det var en Mus? (Hun lander paa Klaverstolen og forhindrer den fra at rokke ved at støtte sig med den ene Haand paa Klaveret)

Campbell.

Hør nu Agnes —

Mrs. Roberts.

Hys, tal ikke til mig, Willis! Din unaturlige grusomme, hjerteløse — Hvorfor lod *Du* mig komme ind? Jeg er forbavset over Dig, Willis! Hvis Du havde været halvt saa god en Broder, som Du burde være — Aa, Gud! Aa, Gud! Jeg ved, hvordan Du vil gaa omkring og le og fortælle det til Alverden. Jeg antager, Du tror, det bekræfter den dumme Tale, Du holdt, som har fornærmet alle dine Venner saa meget, og som jeg har talt mig selv aldeles komplet stum over for at forsvare Dig. (Uden at vide af det giver Mrs. Roberts et lille Skub for Eftertrykkets Skyld, og Stolen snurrer rundt med hende) Ih-ih-ih! Aa, Amy, hvor kan Du have en af de gammeldags, gyselige Snurretingester, som ikke passer til andet end Pensionats-Dagligstuer?

Mrs. Somers.

(med berettiget *pique*) Det gør mig grumme ondt, Agnes, at Du ikke synes om min Klaverstol. Jeg har den, fordi den har tilhørt min stakkels Moder, men hvis Du vil give mig Underretning i Tide næste Gang, vil jeg prøve paa at faa en anden.

Mrs. Roberts.

(brister i Graad) Aa, sig ikke et Ord mere, søde Amy. Jeg skammer mig over mig selv, saa at jeg næppe kan trække Vejret.

Campbell.

Og jeg skammer mig over dig, Agnes. Kom ned af den Stol og opfør dig som et fornuftigt Fruentimmer. (Han gaar hen imod hende som for at løfte hende ned) Musen er løbet ud for længe siden. Og selv om den var her, vilde den ikke bide dig.

Mrs. Roberts.

(støder ham tilbage med den ene Haand, medens hun med den anden klamrer sig usikkert til Klaveret) Bide! Bilder Du dig ind, at jeg bryder mig om, at en Mus skulde *bide* mig, Willis? Jeg vilde ikke bryde mig om en Krokodilles Bid. Det er *Ideen*. Kan Du ikke forstaa det?

De andre Damer.

Aa, ja, det er Ideen.

Mrs. Somers.

Ja, det fortalte jeg ham fra første Færd, Agnes, at det var *Ideen* om en Mus.

Mrs. Curwen.

Det er den medfødte Modbydelighed.

Campbell.

Det er Fjendskabet, som er sat mellem Musen, som fristede Eva, og Kvinden . .

Mrs. Roberts.

Vær ikke — gudsbespottelig, Willis. For din egen Skyld.

Mrs. Somers.

Ja, det er meget let at gøre Nar ad Bibelen.

Mrs. Roberts.

Eller Kvinden. Og Videt er lige foragteligt i begge Tilfælde.

Mrs. Miller.

Andre Dyr føle aldeles paa samme Maade over for Mus, som vi. Jeg læste lige for nylig om en Krokodille — De talte om en Krokodille, Mrs. Roberts, og derved kom jeg til at tænke paa det . . . . .

Mrs. Roberts.

Uh-hu!

De andre Damer.

Ih-ih-ih!

Mrs. Somers.

Hvad er det?

Mrs. Roberts.

Ingen Ting. Jeg troede, jeg var ved at falde. Bliv ved, Mrs. Miller.

Mrs. Miller.

Aa, det var bare, at en Krokodille laa og sov, og en Mus løb op ad Ryggen paa den.

De andre Damer.

Hvor rædsomt!

Mrs. Miller.

Og det stakkels Dyr sprang op i den største Rædsel og brølede og vækkede hele Menageriet. Det viser simpelthen, at det ikke er, fordi Kvinderne er nervøst konstruerede, at de er bange for Mus, for en Krokodilles nervøse Organisme . . . . .

Mrs. Somers.

Første Gang jeg tog til Evropa, fandt jeg en Mus i en Krokodilleskinds-Taske. Det var en af disse flade Tasker til at skubbe under Køjen, og jeg har hadet dem lige siden.

Mrs. Bemis.

Ude i et Bondehus, hvor vi laa paa Landet, var der en Gang en Mus, som løb lige over Bordet.

Alle Damerne.

Aa!

Mrs. Curwen.

En Morgen fandt jeg en i Badekarret.

De andre Damer.

Aa, Mrs. *Curwen!*

Mrs. Curwen.

Vi hørte den rode rundt hele Natten. Den var saa død som en Sild.

De andre Damer.

Hvor modbydeligt!

Campbell.

Men, Du store Kineser! Naar Musen var død . . . . .

Mrs. Somers.

Saa var det ti Gange saa galt, som hvis den var levende. Kan Du ikke forstaa det? Det er *Ideen*. Men lad os tale om noget andet. Agnes, skal Du til Mrs. Ransom?

Mrs. Roberts.

Jeg har lige været der. Gæsterne var ved at gaa.

Mrs. Miller.

Men hvad er Klokken?

Mrs Somers.

Det ved jeg ikke.

Campbell.

(ser paa sit Ur) Ti Minutter i seks, nu kommer jeg for sent.

Mrs. Curwen.

Og hvis vi ikke gaar, kommer vi for sent.

Mrs. Bemis.

Fader vilde absolut have, at vi skulde gaa der hen, fordi han ikke kunde.

Mrs. Miller.

Vi maa gaa lige paa Øjeblikket.

Mrs. Somers.

Aa, maa De virkelig gaa? Jane, vis Damerne ned.

Jane.

Aa, Frue!

Mrs. Miller.

Men hvordan skal vi slippe ud? Vi er indespærrede. Vi kan ikke slippe ud. De maa gøre noget.

Mrs. Curwen.

Det er Deres Hus, Mrs. Somers, De maa gøre noget.

Mrs. Somers.

Men hvad skal jeg gøre? Jeg kan ikke selv gaa ned. Og om jeg gjorde det, hvad vilde det nytte?

Mrs. Roberts.

Skam Dig, Willis, at le.

Campbell.

Jeg lo ikke, jeg bare smilede højt.

Mrs. Roberts.

Det er det samme. Du burde finde paa noget.

Mrs. Somers.

Aa, ja, gør det, Willis. Find paa noget for min — for Guds Skyld, og jeg skal aldrig glemme det. De er saa opfindsom.

Campbell.

Naa, for det første, saa tror jeg ikke, der er en Mus her inde.

Mrs. Somers.

Det er Passiar; Jane saa den. Er det alt, hvad Deres Opfindsomhed kan drive det til?

Mrs. Roberts.

(elektriseret) Amy, *jeg* har en Ide.

Mrs. Somers.

Aa, Agnes, hvor det *ligner* Dig.

Mrs. Roberts.

Slet ikke. Det er den simpleste Ting i Verden. Og vi skylder ikke Willis nogen Tak.

Alle Damerne.

Hvad er det? Hvad er det?

Mrs. Roberts.

Det er ganske lige frem, vi maa alle styrte ud, den ene efter den anden, og Resten maa hvine! Og Willis maa stampe i Gulvet.

Mrs. Somers.

Hvor mageløst storartet! Agnes, Du *er* begavet! Det er det eneste, vi kan gøre! Naa, Mrs. Curwen, hvis De vil springe ned og styrte ud . . . . .

Mrs. Curwen.

Efter Dem, Mrs. Somers! De er Værtinden.

Mrs, Somers.

Ja, men jeg skal ikke gaa, ved De. Jeg sendte mit Kort til Mrs. Ransom.

Mrs. Miller.

Mrs. Bemis er nærmest ved Døren. Hun maa begynde.

Mrs. Bemis.

Nej, jeg vil vente paa de andre.

Mrs. Roberts.

Det er en god Ide. De skulde alle sammen fare ud paa en Gang, ikke en ad Gangen. Synes Du ikke det, Amy?

Mrs. Somers.

Aa, hvor mageløst. Du *har* et Hoved, Agnes. Nu begynder jeg at tro, at vi vil overleve det. Og Mr. Campbell maa banke i Gulvet først, ikke sandt?

Campbell.

Jeg har ikke noget at banke med. (Han ser sig omkring i Stuen) Men jeg kan gaa ned efter min Stok.

Alle Damerne.

Nej.

Mrs. Somers.

Jane vil gaa ned og hente den.

Jane.

Aa, jeg kan ikke, Frue.

Campbell.

Maaske Ildrageren — men det vilde spolere Deres Tæppe.

Mrs. Somers.

Lige meget med Tæppet. De kan banke det—til Atomer. (Campbell faar fat paa Ildrageren og begynder at banke) Haardere! Haardere!

Mrs. Roberts.

Du banker slet ikke, Willis — Du øver Dig bare. (Campbell tærsker løs paa Tæppet)

Mrs. Somers.

Naa, det er bedre. Skrig, Agnes! Skrig, Mrs. Curwen, Mrs. Miller, Lou, vær saa venlig at skrige.

Alle.

Ih-ih-ih-ih!

Mrs. Somers.

Men ingen af Eder rørte sig.

Mrs. Curwen.

Jeg troede ikke, de andre vilde begynde, saa *jeg* vilde ikke.

Mrs. Miller.

Jeg var vis paa, at ingen af de andre vilde begynde.

Mrs. Bemis.

Det var jeg ogsaa.

Mrs. Roberts.

Vi maa stole paa hinanden, ellers duer vor Plan ikke. Skrig nu alle sammen. (De skrige)

Mrs. Somers.

Ih-ih-ih! Bliv ved med at banke, Willis! Haardt, haardt, haardt! (De andre Damer springe ned fra deres Pinde og styrte skrigende ud af Stuen fulgte af Jane, med et Krigshyl, som forlænger sig ned i Kælderens Dybder. Efter at de retirerende Damers Skrig og hysteriske Latter er døet ud:) Aa, var det ikke storartet? Det var en komplet Sukces.

IV.

Mrs. Somers. Mr. Campbell.

Campbell.

(støtter sig til Ildrageren og puster udmattet) De slap levende ud.

Mrs. Somers.

Og det var alt sammen Agnes' Ide. Men hvor er Agnes?

Campbell.

Agnes gik ogsaa. Jeg tror, det var en lille List af Agnes for at redde sit eget Liv, Hun er fuldt ud i Stand til det.

Mrs. Somers.

(højmodigt) Nej, det tror jeg ikke. Hun blev bare revet med af den øjeblikkelige Ophidselse.

Campbell.

Hun er gaaet i alle Tilfælde. Og synes Du nu ikke ogsaa, at det var paa Tiden at komme ned?

Mrs. Somers

(forbavset) Komme *ned?* Men Du maa være gal. Hvor kan jeg komme ned, saa længe den endnu er der?

Campbell.

Hvem?

Mrs. Somers

Musen.

Campbell.

Men der er ikke nogen Mus her, min Kære. Du saa jo selv, at den ikke var der.

Mrs. Somers.

Saa Du den løbe ud?

Campbell.

Nej, men . . . . .

Mrs. Somers.

Meget godt, saa er den der endnu. Naturligvis er den det. Jeg vilde ikke gaa ned for alt i Verden.

Campbell.

Aa, Du gode Gud! Har Du i Sinde at tilbringe Resten af Dit Liv oppe paa den Stol?

Mrs. Somers.

Det ved jeg ikke. Men jeg vil ikke gaa ned, før jeg ser den Mus drage ud af Stuen.

Campbell.

(desperat)

Godt, saa maa jeg bekende min Synd. Der har aldrig været nogen Mus her.

Mrs. Somers.

Hvad mener Du?

Campbell.

Jeg mener, da vi talte — disputerede — om Kvindernes fysiske Mod, fik jeg Lyst til at prøve det med en Mus. Det lykkedes kun altfor godt. Jeg skal aldrig prøve det igen.

Mrs. Somers.

Og kunde Du virkelig gøre Dig skyldig i en saadan grusom . . . . .

Campbell.

Ja.

Mrs. Somers.

Skamløs . . . .

Campbell.

Det var det.

Mrs. Somers.

Foragtelig Forvanskning?

Campbell.

Det var nederdrægtigt, det ved jeg, men jeg gjorde det.

Mrs. Somers.

Jeg tror det ikke. Nej, hellere end tro det om *Dig*, Willis, vilde jeg tro, at der var en Million Mus i Stuen.

Campbell.

Amy, jeg forsikrer . . . . .

Mrs. Somers.

Nej, hvis De kunde bedrage mig før, kan De bedrage mig nu. Hvis De kunde sige, at der var en Mus her inde, naar der ikke var nogen, saa er De fuldt ud i Stand til at sige, at der ingen er, naar der er en. De siger det bare for at faa mig til at gaa ned.

Campbell.

Nej, paa min Ære, om jeg gør det.

Mrs. Somers.

Aa, tal ikke til mig om Ære. En Mands Ære, som kan svælge — ja *svælge* — i hjælpeløse Kvinders Rædsel.

Campbell.

Nej, nej, jeg havde ingen Ide om det, Amy.

Mrs. Somers.

Vil De være saa venlig ikke at tiltale mig paa den Maade, Mr. Campbell. De har forskærtset al Ret til at gøre det.

Campbell.

Jeg ved det. Hvad jeg gjorde, var yderst dumt og tankeløst.

Mrs. Somers.

Det var yderst lavt og raat. Jeg antager, at De nu vil gaa omkring og le ad det med Deres — Kammerater.

Campbell.

Hvorfor siger Du ikke lige saa godt mine skurkagtige medskyldige, Amy? Nej, jeg forsikrer Dig, at hvis Du ikke omtaler denne Affære, skal ingen nogen Sinde høre om den fra mig. Det er for dyrekøbt en Sejr. Jeg er fanget i min egen Musefælde. Det er saadan noget som at have Lykken for meget med sig.

Mrs. Somers.

Jeg synes, De skulde skamme dem over det. Sæt, De *har* bevist, at Kvinder er nervøse og lette at ophidse, beviser det saa noget?

Campbell.

Ingen Ting, jeg kan hovere over.

Mrs. Somers.

Jeg ved ikke, hvorledes jeg nogen Sinde skal komme mig. Det har været en frygtelig Forskrækkelse.

Campbell.

Jeg er umaadelig bedrøvet, Amy, det ved Gud, jeg er. Jeg havde ingen Anelse om, at Du brød Dig saa meget om Mus — foragtede dem saa meget.

Mrs Somers.

Aa, ja, le bare, det er helt i Stilen. Men hvis De foragter Kvinder saa meget, kan De naturligvis aldrig tænke paa at *gifte* Dem med en.

Campbell.

Vist kan jeg det, min Kære, men *bare* med en.

Mrs. Somers.

Meget godt! Saa kan De finde Dem en *anden* en. Alt er forbi mellem *os!* De kostbare Presenter, som De har ødslet paa mig, skal jeg sende tilbage, og jeg antager, De vil gøre det samme. En Mand, som vil gøre Nar ad det Køn, hans Moder og Søster høre

til, kan ikke have nogen virkelig Kærlighed til sin Kone. Jeg er glad over, at jeg fandt ud af det i Tide.

Campbell.

Mener Du det virkelig, Amy?

Mrs. Somers.

Ja, jeg mener det, og jeg haaber, det vil blive en Lære for Dem. Hvis De finder en anden, stakkels, godtroende Tosse, som De kan bilde ind, at De er en Gentleman, som De indbildte mig det, vil jeg raade Dem til at gemme Deres lave, simple, drengeagtige Løjer, til hun er hjælpeløst i Deres Magt, ellers kan hun let rive Deres ækle Ring af sin Finger og kaste den. . . . (Hun prøver paa at tage en Ring af sin Finger, men den vil ikke komme af) Lige meget! Jeg skal faa den af med lidt Sæbeskum og saa . . . .

Campbell.

Vist ikke, min Kære! Jeg kan undskylde Din Ophidselse, men jeg kan ikke finde mig i alt, selv om jeg indrømmer alt. Naar en Mand bekender, at han har baaret sig dumt ad, holder han ikke af at høre det igen, og hvad Du sagde om, at jeg havde bildt Dig ind, at jeg var en Gentleman, maa Du tage i Dig igen, Amy!

Mrs. Somers.

Det gør jeg. Jeg tager det i mig. De har ikke bildt mig noget ind. Jeg *vidste*, at De ikke var en Gentleman.

Campbell.

Meget godt. Saa fortjener jeg ikke at være i en Dames Selskab, og jeg nægter ikke, skønt Du har været saa stræng imod mig, at Du er en Dame, Amy. Farvel. (Han gaar hen imod Døren)

Mrs. Somers.

(sender et Fortvivlelsens Hyl efter ham)

Willis!

Campbell.

(kommer tilbage)

Hvad er det?

Mrs. Somers.

Jeg kan ikke lade Dem gaa. (Han løber hen imod hende, men hun viger tilbage paa Stolen over mod Væggen)

Nej, Nej.

Campbell.

(tøver)

Hvorfor kaldte Du mig da tilbage?

Mrs. Somers.

Jeg kaldte Dem ikke tilbage, jeg sagde bare: Willis.

Campbell.

Dette er uværdigt — selv af *Dig!*

Mrs. Somers.

Aa!

Campbell.

Indrømmer Du, at Du har været for stræng?

Mrs. Somers.

Det ved jeg ikke. Hvad sagde jeg?

Campbell.

Forskellige Behageligheder, blandt andet, at jeg var en Humbug, og at jeg ikke var en Gentleman.

Mrs. Somers.

Sagde jeg det?

Campbell.

Ja, det gjorde Du.

Mrs. Somers.

Jeg maa have været meget vred paa Dem. Jeg beder Dem om Forladelse, fordi jeg var saa vred.

Campbell.

Det er ikke nok. Jeg bryder mig ikke om, hvor vred Du er, saa længe Du ikke bruger Skældsord. Dem maa Du tage i dig.

Mrs. Somers.

Kan De se mit Lommetørklæde et eller andet Sted paa Gulvet?

Campbell.

(ser sig omkring og finder det)

Ja, her er det. (Han rækker det til hende, og hun bøjer sig forover og river det nervøst ud af Haanden paa ham) Hvad er der i Vejen?

Mrs. Somers.

Aa, ingen Ting, ingen Ting! Vil De være saa venlig at række mig min Vifte fra Bordet der? (Han adlyder, og hun snapper den paa samme Maade som Lommetørklædet) Tak skal De have. Vær saa venlig at staa lidt længere borte fra mig.

Campbell.

(vredt)

Nej hør, dette her er for meget. Hvis Du er bange for at røre ved mig . . . .

Mrs. Somers.

Nej, jeg er ikke bange for at røre ved Dem. Men hvis De stod saa nær, kunde den springe op paa *Dem* og derfra over paa *mig*.

Campbell.

Hvem kunde?

Mrs. Somers.

De ved — Musen.

Campbell.

Musen! Der *er* ingen Mus.

Mrs. Somers.

Det sagde De før.

Campbell.

Ja, og det er sandt. Der er ingen Mus her, og der har aldrig været nogen.

Mrs. Somers.

Der er Ideen, og det er alt, hvad jeg bryder mig om.

Campbell.

Naa, hvad vil Du gøre? Jeg kan ikke slaa Ideen ihjel, og jeg kan ikke jage den ud af Stuen.

Mrs. Somers.

Jeg ved ikke, hvad jeg vil gøre. Jeg antager, at jeg maa blive her til jeg dør. (Hun trykker Lommetørklædet mod Øjnene) Jeg vil aldrig slippe levende herfra, saa haaber jeg, De vil være tilfreds.

Campbell.

Amy, hvor kan Du sige den Slags Ting til mig?

Mrs. Somers.

Aa, jeg tror, Du holder af mig paa din overlegne Maade. Og jeg fortryder det, gør jeg, at jeg saarede Dine Følelser.

Campbell.

Saa Du indrømmer, at jeg er en Gentleman?

Mrs. Somers.

Det har jeg ikke sagt.

Campbell.

Ja, jeg kan ikke nøjes med mindre. Jeg vil indrømme, at jeg har været dum, men jeg har ikke baaret mig ad som en Sjover. Jeg kan ikke blive her, hvis Du ikke vil indrømme det.

Mrs. Somers.

Tror Du, at en Gentleman vilde anvende Trusler?

Campbell.

Det er ikke Spørgsmaalet. Tror Du, at jeg er en Gentleman?

Mrs. Somers.

Du er, hvad *Verden* kalder en Gentleman.

Campbell.

Er jeg, hvad *Du* kalder en Gentleman?

Mrs. Somers.

Hvor kan jeg vide det? Jeg kan ikke tænke oppe paa denne Pind.

Campbell.

Hvorfor staar Du saa ikke ned?

Mrs. Somers.

Du ved meget godt hvorfor.

Campbell.

Men én Gang maa Du komme ned. Du kan ikke blive der hele dit Liv.

Mrs. Somers.

Hvad bryder Du Dig om det?

Campbell.

Du ved, at jeg bryder mig om det. Du ved, at jeg elsker Dig inderligt, og at jeg ikke kan taale at se Dig i Forlegenhed. Skal jeg banke i Gulvet, saa Du kan skrige og løbe ud?

Mrs. Somers.

Nej, jeg er ikke stærk nok. Jeg vilde besvime, saa snart som jeg rørte ved Gulvet.

Campbell.

Aa, Du gode Gud. Hvad skal jeg da gøre?

Mrs. Somers.

Det ved jeg ikke. Du fik mig i denne Klemme. Jeg skulde mene, at Du burde faa mig ud af den.

Campbell.

(gaar fortvivlet op og ned ad Gulvet)

Der er kun én Ting, som jeg kan tænke paa, men hvis vi ikke længere er forlovede, vilde det aldrig gaa an.

Mrs. Somers.

(giver efter for sin Nysgærrighed; efter et Øjebliks Pavse.)

Hvad er det?

Campbell.

Aa, hvis vi ikke er forlovede, vilde det ikke nytte at foreslaa det.

Mrs. Somers.

Kan Du ikke fortælle mig, hvad det er uden det?

Campbell.

Umuligt.

Mrs. Somers.

(ser ned paa sin Vifte.)

Godt! Sæt vi lade, som om vi endnu er forlovede? (Ser op) Ja sæt, at vi endnu *er* forlovede.

Campbell.

Det er at bære Dig ud.

Mrs. Somers.

(viger en Smule tilbage.)

Aa, tror Du, det vilde hjælpe?

Campbell.

Ja, det tror jeg. Vi kan begge to skrige, forstaar Du?

Mrs. Somers.

Ja.

Campbell.

Og saa kaster Du Dig i mine Arme.

Mrs. Somers.

Ja.

Campbell.

Og jeg styrter ud af Stuen med Dig.

Mrs. Somers.

(trækker Vejret dybt)

Det vilde aldrig i Verden gaa an.

Campbell.

Godt, saa maa Du blive, hvor Du er.

Mrs. Somers.

(lukker sin Vifte)

Du er ikke stærk nok. (Hun putter sit Lommetørklæde

i Lommen) Jeg er vis paa, Du vil falde med mig. (Hun samler sit Slæb sammen med den ene Haand) Naa, se den anden Vej. (Campbell vender Hovedet og venter) Nej, jeg kan ikke gøre det.

Campbell.

(gaar iriteret over til den anden Side af Stuen)

Hvad skal vi saa gøre?

Mrs. Somers.

(efter et Øjebliks Betænkning)

Jeg ved ikke, hvad vi kan gøre; men hvis jeg var en Mand . . . . .

Campbell.

Naa, hvis Du var en Mand —

Mrs. Somers.

Synes Du ikke, Mrs. Curwen er indtagende?

Campbell.

Hun synes det selv.

Mrs. Somers.

Du maa indrømme, at hun er begavet og glimrende klædt paa.

Campbell.

Vist gør jeg ej. Hun skaber sig altid. Jeg synes, hun gjorde sig latterlig oppe paa det Bord.

Mrs. Somers.

(ømt)

Aa, synes Du virkelig? Hvor streng Du er!

Campbell.

Hør nu, Amy, hvad kommer det Sagen ved?

Mrs Somers.

Ingen Ting; men hvis jeg var en Mand . . .

Campbell.

Naa.

Mrs. Somers.

Naa, for det første, vilde jeg ikke have faaet Dig saa ophidset.

Campbell.

Men, hvis Du havde? Sæt, at Du havde gjort alt, hvad jeg har gjort, og jeg stod der oppe, hvor Du staar, paa en Stol og ikke vilde gaa ned og ikke vilde lade Dig gaa og ikke vilde lade mig blive baaret ud, hvad vilde Du saa gøre?

Mrs. Somers.

(som staar og ser stivt paa ham over sin Vifte, som hun trykker imod sit Ansigt)

Vel, jeg antager, at hvis Du ikke vilde lade mig hjælpe Dig godvilligt, *saa vilde jeg bruge Magt.*

Campbell.

Din Heks! (Da han styrter løs paa hende, falder Tæppet, som i Forfatterens Stykker altid har den dybeste Ærbødighed for *les convenances,* med rivende Fart.)

RICHARD HARDING DAVIS

—

HVORLEDES HEFTY BURKE FIK REVANCHE

Hefty Burke fik sig en Gang en Omgang af en Politibetjents Stav, og Politibetjenten undskyldte sig for Dommeren ved at aflægge Ed paa, at Hefty havde været fuld og gjort Spektakel paa Gaden, hvilket ikke var sandt. Hefty slap bort fra „Øen“ ved at svømme over Øst-Floden og bandede paa, at Politibetjenten skulde komme til at give ham Revanche. Denne Historie fortæller, hvorledes han fik Revanche.

Mr. Carstairs var en Maler, som havde vundet sin første store Sukces med en Række Genrebilleder og Landskaber fra Bretagne. Han havde sit Atelier paa Hjørnet af 55de Gade og 6te Avenue og var for Tiden beskæftiget med et historisk Sujet med tre Figurer. Den ene var en Ridder i fuld Rustning, den anden en Morian og den tredje en Kvindeskikkelse. Rustningen havde Mr. Carstairs købt i Frankrig, da en af de ekstravagante

Efterkommere af den tapre Adelsmand, som i sin Tid havde baaret den, havde solgt alle Familiens Ejendele for at faa Penge til at spille Baccarat med. Carstairs var paa Avktionen og betalte en høj Pris for den Rustning, Marquis de Neuville havde baaret, og han satte den saa op i en Krog af sit Atelier. Den var i otte eller tolv forskellige Stykker og meget tung, men vidunderligt graveret og indlagt med Sølv, og der var Skaar og Mærker, som viste, hvor mangen en gæv Ridders Spyd havde ramt. Mr. Carstairs havde betalt saa meget for Rustningen, at han syntes, han burde have lidt mere Nytte af den end bare at holde den fri for Støv og vise den frem til sine Venner. Derfor begyndte han dette historiske Maleri og engagerede Hefty Burke til at staa Model for Riddersmanden med Rustningen paa. Heftys Ansigtstræk var egenlig ikke ganske af den Slags, som man vilde forestille sig hos en Marquis de Neuville, men da Visiret var slaaet ned, saa gjorde det ikke synderlig Forskel, og da hans Skikkelse var superb, kunde han meget godt bruges. Hefty var Kusk paa en Isvogn om Formiddagen, og som en personlig Villighed og mod en ringe Godtgørelse gik han ind paa at staa Model for Mr. Carstairs to Eftermiddage om Ugen

og at sove i Atelieret om Natten, fordi det var fuldt af værdifulde Ting.

Rustningen var en uudtømmelig Kilde til Forundring for Hefty. Han kunde ikke forstaa, hvorfor en Mand vilde gaa med saadan en Mundering paa, især da, naar han gik ud for at slaas. Det var den sidste Ting i Verden, han for sin Person vilde vælge at slaas i.

„Hvis jeg skulde slaas med en eller anden", sagde han til Mr. Carstairs, „vilde jeg lige saa gerne have Haandvægte bundet paa Arme og Ben som at slæbe paa alt det Bras. En Mand med Svømmebukser og med et Boldtræ kunde valse omkring én og slaa Gnister af denne herre Indretning. Han i Rustningen vilde ikke være med paa den. Før han kunde løfte Benene eller faa Hænderne op, kunde man give ham en paa Hjælmen, og han vilde ikke en Gang kunne sige, hvad det var, som slog ham ihjel. De maa have siddet ned, naar de sloges i de Tider".

Mr. Carstairs malede løs i Tavshed og smilede bistert.

„Det skulde have moret mig at se en Omgang mellem to Herrer med den Slags Indretninger paa", vedblev Hefty. „Jeg vilde holde paa ham, som fik det første Stød langet ud. Han behøvede bare at skubbe den

anden om paa Ryggen og lade sig falde paa ham. Jeg bilder mig ind, den vejer et halvt Centner."

Trods al sin Foragt havde Hefty en hemmelig Beundring for den gamle Marquis, som havde brugt Rustningen og været stærk nok til at bære dens Vægt og slaa sine Fjender desuden. Mærkerne paa Rustningen interesserede ham umaadeligt, og det gjorde et dybt Indtryk paa ham, da han en Dag fandt noget, som han erklærede for Blodpletter, paa Foret i Hjælmen.

„Jeg bilder mig ind, at den gamle Kammerat, som brugte dette herre, var en Svend helt igennem, hva'?" sagde han stolt og rystede Armstykkerne, saa det raslede. „Jeg bilder mig ind, han kørte helt pænt rundt med dem trods alle de her Fandangoer. Jeg vil vædde med, at han lavede dem nydeligt til, naar han begyndte at falde ud og stange med denne herre Brandhjælm. Tror De ikke?"

Mr. Carstairs sagde, at det tvivlede han ikke et Øjeblik paa.

Den selskabelige Forening „Morgenrøden" skulde have en Præmiemaskerade i Paladshaven Nytaarsaften, og Hefty havde besluttet at deltage. Hver Herredanser vilde faa et hvidt Silkeemblem med en Guldkvast, og hvert Komite-

medlem et blaat Emblem med „Komite“ paa i Messingbogstaver. Det kostede 3 Dollars at blive Komitemedlem, men kun 1 Dollar for en Herre med Dame. Der var tre Præmier. En var en Sølv-Vandkande for det smukkeste Damekostume, en anden en Harmonika for den smukkeste Herredragt og endelig en Kage for den „mest originale Dragt“, fælles for Damer og Herrer. Hefty, saa vel som mange andre, var fast bestemt paa at faa Harmonikaen, om det saa skulde koste ham syv Dollars, det halve af hans Ugeløn Det var ikke saa meget Præmien, som han brød sig om, men han tænkte paa det Indtryk, det vilde gøre paa Miss Casey, hvis Fader var den velkendte Portner af samme Navn. De havde været forlovede i nogen Tid, men Forlovelsen var ved at trække ud, og Hefty mente, at et klædeligt og velvalgt Kostume maaske kunde bringe lidt Gang i Sagerne. Han kunde ikke blive enig med sig selv om, hvor vidt han skulde optræde som Indianer eller som Hofmand fra Karl den Andens Tid. Auchmuty Stein paa Bovery, som leverer Kostumer og Parykker til rimelige Priser, var af den Formening, at en net Sømandsdragt af lyseblaa Silke, dekoreret med hvide Ankere, var omtrent det „schmukkeste i Butiken og billig for fem Dollars“. Men

Hefty sagde, at han aldrig havde set en Sømand i Silke, og han troede ikke, de nogen Sinde gik i Silke. Han kunde ikke se, hvordan de kunde lade være med at faa det spoleret af alt det Søvand og Tjære.

Hofmandsdragten fra Karl den Andens Tid var yderst elegant og bestod af rødt Bomuldstricot, blaa Bomuldsfløjls-Jakke og en blaa Kappe foret med blegrødt Silke. Hertil kom en gul Paryk og et juvelbesat Sværd, som ikke kunde komme ud af Skeden. Kostumet vilde koste syv Dollars for en Aften. Hefty var stadig i Tvivl og kunde ikke bestemme sig. Auchmuty Stein fortalte ham, at Charlie Macklin, Billetkassereren fra tredie Avenue, havde den samme Dragt i Kikkerten, saa han maatte hellere tage den, mens han kunde faa den. Men Hefty sagde, at han vilde sove paa det. — Den næste Dag skulde han staa Model, og da han stod udrustet i Marquis de Neuvilles Ringbrynje, fik han tilfældigvis Øje paa sig selv i et af de lange Spejle og blev for første Gang saa slaaet af sit vilde Udseende, at han bestemte sig til at se, om ikke gamle Stein skulde have en imiteret Rustning, som ikke var saa tung og saa lige saa godt ud. Men jo mere Hefty grundede paa det, des mere kom han til det Resultat, at kun den ægte

Rustning vilde gøre den tilbørlige Virkning. Dens Minder, dens Blodpletter og dens ægte Sølvindlægninger forfulgte ham, og han tænkte halvt paa at bede Mr. Carstairs om at laane ham den.

Men saa huskede han paa, at han tilfældigvis havde hørt Carstairs fortælle en Kollega, at han havde betalt to Tusind Francs for den, og skønt han ikke vidste, hvor meget en Franc var, saa var to Tusind af et eller andet for meget at gaa og lapse sig med paa en Maskerade. Men Tanken forfulgte ham. Han var vis paa, at naar Miss Casey saa ham i Rustningen, saa vilde hun aldrig saa meget som se til Charlie Macklin.

„De vil ikke være med paa den", sagde Hefty, „og jeg vil faa to af Præmierne".

Han var ganske raadvild, da hans gode eller daarlige Lykke afgjorde Spørgsmaalet for ham.

„Burke", sagde Mr. Carstairs, „Mrs. Carstairs og jeg tager paa Landet Nytaarsaften og bliver borte til Søndag. Gaa gennem Værelserne og Atelieret hver Aften og se, om alt er i Orden". Dette afgjorde Sagen for Hefty. Han vilde gaa som Marquis de Neuville til Paladshaven og ikke sige et Muk om det til Mr. Carstairs.

Stuff Mc. Govern, som kørte en „Natteravn"

og var en speciel Ven af Hefty, skønt Mc. Govern som Droskekusk hørte til en højere social Kaste end en Kusk paa en Isvogn, gik ind paa at befordre Hefty og hans halve Centner Rustning til Paladshaven og at hente ham, naar Ballet var forbi.

„Du store Kineser", gispede Mc. Govern, da Hefty kom tungt rullende ned paa Fortovet med en Overfrakke over Rustningen og Hjælmen under Armen. „Har Du i Sinde at danse i det Støbejern?"

„Det er Synet af Indretningen, der skal gøre Udslaget", sagde Hefty. „Jeg ser ud som et Lokomotiv, naar jeg faar dette her Kakkelovnsrør paa Hovedet".

Hefty satte Hjælmen paa i Drosken og slog Visiret ned, og da han steg ud, var Hoben for dybt imponeret til at applaudere, men stod tavs i aandeløs Beundring. Det kostede ham en Kraftanstrængelse at kravle op ad den noget stejle Trappe, som førte op til Dansesalen, og han tænkte paa, at han vilde have en daarlig Chance i Tilfælde af Ildebrand. Han gjorde saa meget Spektakel op ad Trappen, at Komitemedlemmerne troede, at en eller anden var ved at smide nogen ned ad Trapperne, og de styrtede ud for at se paa Slagsmaalet.

De iagttoge med halvkvalt Forundring og Ærefrygt Heftys Komme.

„Hvad forestiller De?“ sagde Manden ved Døren. „De behøver ikke at give Deres rigtige Navn“, forklarede han høfligt. „Men De maa opgive et eller andet Navn, hvis De konkurrerer for en af Præmierne“.

„Jeg er den sorte Ridder“ sagde Hefty med hæs Røst, „Markisen af Novil, og naar det drejer sig om at knubse Polisen, er jeg den bedste i hele Butiken“.

Den sidste Erklæring var ganske improviseret og inspireret ved Synet af Politibetjent Mc. Cluire, som med adskillige andre var paa Post som Ordenshaandhæver. Mc. Cluire tog Udæskningen rolig og saa ned og smilede ad Heftys Fødder.

„Han ser ud som en Kakkelovn paa to Ben“, sagde kan til Hoben. Hoben lo af Høflighed.

„Og Du vil se ud som en Idiot paa Hovedet i en Snedrive, hvis du taler uforskammet til mig“, sagde Hefty skærmet af Visiret. Hvad muligvis vilde have hændet i dette Øjeblik, hændte ikke, thi i samme Nu intoneredes den store March, og Hefty og Politibetjenten blev skyllede fra hinanden af en Bølge af Indianere, Meksikanere, Hofmænd,

Negersangere og Klovner. Hefty trampede over det bonede Gulv omtrent saa let som et Jernpengeskab med Ben paa. Han fandt Miss Casey og aabenbarede, hvem han var. Hun lovede ham at tie stille og var aabenbart smigret og henrykt over at blive set sammen med Aftenens afgjorte Sensation. „Ved Du hvad, Hefty", sagde hun „de andre er lige frem ikke med paa den. Du vil faa de to Præmier, det er soleklart. Hvordan ser jeg ud?"

„Storartet", sagde Hefty, „jeg har aldrig set Dig se bedre ud".

„Det er rart", sagde Miss Casey med et tilfreds Suk.

Hefty var aabenbart Aftenens Begivenhed. Mandfolkene kom op til ham, følte paa ham, fingrede ved Skaarene i Rustningen og prøvede, hvor tung den var ved at holde en af hans Arme, kort sagt behandlede ham, som om han var en Mærkværdighed i et Markedsmuseum. „Lad dem i Ro", sagde Hefty til Miss Casey. „Jeg vil ikke sige et Muk. Lad bare Dommerne selv finde ud, hvad for en Opsigt jeg gør, saa skal Du se mig dandere den med de to Præmier. Hoben er med mig".

Klokken tolv kaldte Dommerne til Orden ved at hamre paa et Bord og bekendtgjorde, at de efter moden Overvejelse gav første

Præmie til Miss Lizzie Cannon fra Hester Street for det mest elegante Kostume som Columbia. Det Faktum, at Mr. Buch Masters, som var en af Dommerne og Miss Cannons Forlovede, havde sagt, at han vilde hamre Livet ud af de andre Dommere, hvis de gav Præmien til nogen anden, var ikke almindelig kendt, saa Resultatet mødte i det hele saa megen Tilfredshed, som man kunde vente sig.

„Anden Præmie", sagde Dommeren, „tilfalder den Herre, som kalder sig den sorte Ridder, ham med Støbejernsgamaskerne, og den sidste Præmie for den mest originale Kostume tilfalder ogsaa ham". Halvdelen af Tilhørerne applauderede her, og kun én Mand hyssede. Hefty, som var fuld af Glæde og Begejstring ved Tanken om de to Præmier, vendte sig om og lod Herren vide, at det kun var Gæs, som hyssede. Denne Herre, som havde anvendt megen Tid paa sin Dragt, og som enhver af Dommerne havde lovet Præmie hver Gang han trakterede dem med Øl, bad Hefty om at gaa og lægge sig. Det er aldrig blevet oplyst, hvilken rædselsfuld Fornærmelse der ligger bag denne Opfordring, men det er en meget farlig Ting at sige til en Gentleman. Hefty løftede langsomt den ene Fod og huggede løs paa sin skuffede Medbejler som en

Fregat i en oprørt Sø. Men før han kunde gøre det af med ham, sprang Politibetjent Mc. Cluire, som huskede paa den Fornærmelse, den ukendte Maske havde tilføjet ham, imellem dem og sagde: „Ud med Dem, ingen Slagsmaal her", og skubbede Hefty tilbage. Hefty udstødte et mægtigt Hyl af Raseri og længe gemt Harme og stormede fremad, men før han kunde naa sin gamle Fjende, havde tre Politibetjente ham ved Armene og Benene, og han var saa eftertrykkeligt stoppet, som om han havde været lænket til Gulvet.

„Slip mig", brølede Hefty vildt. „I er ved at kværke mig . . . Giv mig en ærlig Chance".

Men de havde ikke i Sinde at give ham nogen som helst Chance. De masede ned ad de stejle Trapper med ham, og mens Mc. Cluire løb i Forvejen, holdt to andre Betjente den Masse Mennesker tilbage, som gerne vilde hjælpe ham ud af det, men som ikke rigtig vidste, hvordan de skulde bære sig ad med det. Hvis Hefty havde aabenbaret, hvem han var, vilde Politiet have faaet med Hoben at gøre, men alt, hvad Hefty tænkte paa, var, at han maatte se at faa Mr. Carstairs Totusind Francs Rustning ud af denne Ballade, og alt, hvad han pønsede paa, var Flugt. Tre Politibetjente gik ned ad Gaden med ham.

De sagde, at de vidste, hvor han boede, og at de bare vilde følge ham hjem Det sagde de, fordi de var bange for, at Hoben vilde lægge sig imellem, hvis den fandt ud af, at Hefty var paa Vejen til Stationen.

Men Hefty vidste, hvorhen Vejen gik, saa snart han drejede om det næste Hjørne og blev ført i Retning ad Stationen. Der var stadig et helt lille Opløb i Hælene paa ham, og Mc. Govern fulgte med, ivrig efter at komme til Undsætning, men bange for at gøre noget, da Hefty havde bedt ham om ikke at røbe, hvem hans Passager havde været.

Blodet fo'r til Heftys Hoved som varm Whisky. At blive arresteret for ingen Ting, og det af den Fyr Mc. Cluire, at faa Marquis de Neuvilles ædle Rustning lukket inde i en beskidt Celle og rimeligvis faa den spoleret, og at miste Pladsen hos Mr. Carstairs, som altid havde behandlet ham saa pænt, det var forfærdeligt. Det maatte ikke ske. Han kiggede ud gennem Visiret; paa højre og venstre Side af ham gik en Politibetjent med Haanden paa hans Jernærmer og i Spidsen vandrede Mc. Cluire nok saa stolt. Lygterne paa Mc. Governs „Natteravn" skinnede ved Siden af Processionen, og i deres svage Lys saa man Hoben, som travede bagefter.

Pludselig slog Hefty Visiret op. „Stuff“ raabte han, „er Du med mig?“

Han ventede ikke paa Svar, men svingede sine to Jernnæver tilbage og lod dem falde med et svøbende Slag paa Nakken af de to Politibetjente. De faldt forover, som om en Lygtepæl havde ramt dem, men var paa Benene igen i et Øjeblik. Men før de kunde røre sig, bed Hefty Tænderne sammen, og med et Hyl stangede han Mc. Cluire i Ryggen med Jernhjælmen og sendte ham flyvende ned i en Snedrive. Saa kastede han sig over ham og begravede ham under tre Hundrede Pund af Jern, Kød og Blod og huggede ham i Hovedet med sine jernklædte Hænder og masede Sne og Is ned i hans Mund og Næsebor.

„Saa du vil klø mig igen, vil du?“, brølede han. „Du vil sende mig paa „Øen“ igen?“ De to Politibetjente huggede løs paa ham med deres Stave med lige saa megen Virkning som om de bankede paa en Stentrappe, og da Hoben saa det, gik den løs paa dem bagfra, anførte af Stuff Mc. Govern med hans Pisk, og rullede Betjentene i Sneen og prøvede at rive deres Frakkeskøder af, hvilket er det samme som Penge ud af Politibetjentens egen Lomme og gør mere ondt end brækkede Ribben, som Sygekassen betaler for.

„Saa Kammerater“, raabte Hefty, „faa mig nu ind i Æsken“. De løftede ham ind og vare saa høflige at blæse Lysene ud, saa at Politibetjentene ikke kunde se Nummeret, og Stuff kørte af Sted med Hefty i Triumf.

„Jeg bilder mig ind, at vi er kvit nu, Polisen og jeg“, sagde Hefty, da han svedende og glad naaede Atelieret. „Men om de Tyvefangere nogen Sinde finder ud af, hvem den sorte Ridder var, bliver det seks Maaneder paa „Øen“ til mig. Jeg kan vist lige saa godt opgive de to Præmier“, tilføjede han med et Suk.

INDHOLD

FIRE MØDER
EN BRYLLUPSTALE
MUSEFÆLDEN
HVORLEDES HEFTY BURKE FIK REVANCHE

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.